

«Дали по морді — і передали СБУ. Хоча треба було вбити» с. 9

ВОЛИНЬ

Газета
НОВА

volyn.com.ua | twitter.com/VolynNova | facebook.com/volyn.com.ua

Середа 13 липня 2022 року
№27 (16 771) Ціна 9 грн

■ Спеціальний репортаж

Майже 300 мешканців Прилісненської громади, що на Маневиччині, захищають Україну від ворожої навали

Рідна земля для них — понад усе!

У зоні бойових дій і її очільник Ігор Терещенко. Невипадково з перших днів повномасштабного вторгнення росії багато хто із жителів сіл, що входять в ТГ, зокрема самого Прилісного, долучився до волонтерства. Як довелося почути від людей, до цього зобов'язує думка, що їхня допомога вкрай потрібна тим, хто сьогодні на передовій

Читайте про це на с. 6-7

Вітаємо!

17 липня святкуватиме день народження заслужений працівник сільського господарства України, депутат Волинської обласної ради, директор ПОСП імені Т. Шевченка

**Андрій Антонович
ТУРАК.**

У цей святковий день зичимо Вам міцного здоров'я, благополуччя, сімейного затишку, успіхів у щоденних справах. Хай доля збагачує життєвою мудрістю, енергією, натхненням та радістю сьогодні.

Стелися, доле, через

усе життя

Лише добром для доброї

людини,

На довгий вік, на многії літа,

На шану від людей й тепло

родини.

Нехай наснаги додає життя,

Десятки літ ще мріяти й творити.

Хай Ваша чуйність, щедрість, доброта

Вам допоможуть до 100 літ прожити.

Хай Матір Божа береже Вас від тривоги

І многії літа дарує Бог.

З повагою
Свято-Андріївська громада
села Дубова Корчма.

РЕКЛАМА

ГРОШІ

НА ВАШІ ПОТРЕБИ

кредит готівкою

кошти на картку

КРЕДИТИ НА ВСЕ

м. Луцьк, вул. Конякіна, 30
(ТЦ "Варшавський", 1 поверх)

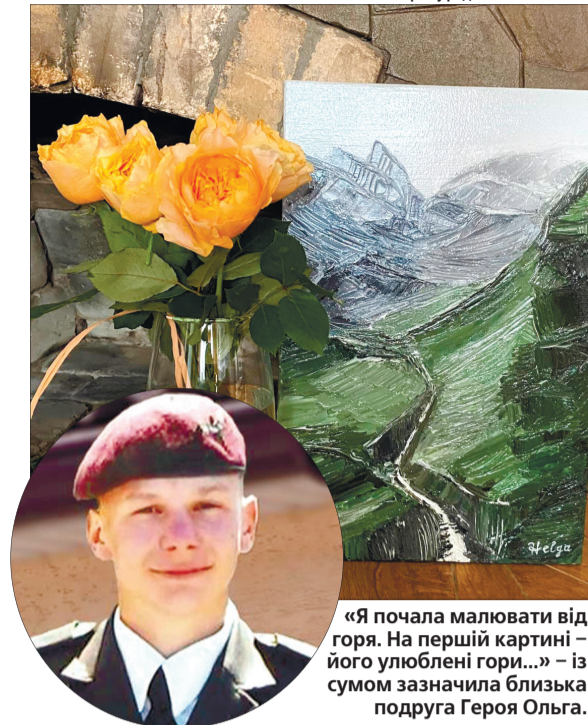
(050) 388 90 27
(067) 639 13 89

Вартість дзвінків згідно тарифів Вашого оператора.
Ліцензія НБУ №96 від 04.11.2011. Державна реєстрація банків №46 від 22.10.1991.

■ Болить!

Фото з архіву родини ЛОБАНОВИХ.

«Я почала малювати від горя. На першій картині – його улюблені гори...» – із сумом зазначила близька подруга Героя Ольга.

«Ідемо в Карпати, бо там душа Єгора. На його 25-ліття зустрінемося»

Друзі Героя-ковельчанина, який ціною свого життя врятував вісьмох побратимів, вирушили туди, де він хотів би відсвяткувати свій ювілей

Професійний військовий Єгор Лобанов (на фото) боровся зі зброєю за Україну з 2018 року. Мамі, татові й друзям завжди казав: «Усе буде добре. Вірте у ЗСУ!». Він мріяв про Перемогу, планував розпочати нове життя: влаштуватися гідом у Карпатах, створити сім'ю й багато подорожувати. Хлопець навіть придбав автівку, однак сісти за її кермо не судилося...

Закінчення на с. 3

■ Знай наших!

Фото з фейсбук-сторінки Юрія ФОКШЕЯ.

Музикант радіє: його улюблені інструменти нині в пошани.

Учнів Юрія Фокшея, які тріумфують на «Євробаченні», називають «фокшеєнятами»

Про цього чоловіка найбільше заговорили завдяки яскравій перемозі гурту KALUSH Orchestra на міжнародному конкурсі. Нечувана річ – у цьому колективі виступало аж троє волинян, які навчалися музики в одного й того ж викладача – Юрія Фокшея (на фото). Світова громадськість побачила не просто обдарованих артистів, а істинних патріотів. У біографії їхнього вчителя теж є моменти, які дають змогу зрозуміти, що все має свої причини

Закінчення на с. 12

«Гаряча точка»

Фото із сайту kovvel.media.

Селяни бідкаються, що Олеський Свято-Духівський храм був відчинений навіть тоді, коли радянська влада переслідувала церкву, а нині він пустує.

«Ми тепер під храмом служимо»

У селі на Любомльщині парафіяни, які перейшли у ПЦУ, змушені молитися на вулиці

Мешканці села Олеськ Ковельського району вирішили відмовитися від російської церкви ще в лютому, втім у храм не можуть зайти досі, бо місцеві священники московського патріархату зачинили приміщення й ніяк не хочуть віддавати ключі

Олена КУЧМА

— Ми служимо кожної неділі прямо під церквою. Добре, що дощику Господь не дає... Але як будуть опади, то хіба батюшка відкриватиме Святе Письмо? — бідкається парафіянка Лідія Басюк.

Збори в селі щодо приєднання до ПЦУ Олеського Свято-Духівського храму відбулися ще в лютому. Із 70 людей проголосували за — 58, проти — 17. Втім, після прийняття рішення місцевий священник московського патріархату запросив у храм правоохоронців й наголосив вірянам, що у церкву зможуть зайти лише прихильники російської церкви.

— Ми вже тут місяць товчемося, списки збираємо, просимо, щоб віддали ключі від храму. Нас — 150 людей, а московських попів приїхало десь чоловік 40, — розповідала для одного з волинських телеканалів місцева жителька Руслана Підв'язна.

У жителів громади уже є свій настоятель — отець Богдан, проте йому доводиться проводити богослужіння на вулиці.

— Цієї неділі до мене на службу прийшло понад 75 людей, а до священника московського патріархату — 14. У нас було два похорони. Чому ми маємо молитися у дворі такої спеки, до того ж біля покійника? — каже отець Богдан.

У Володимир-Волинській єпархії про проблему переходу до ПЦУ у селі Олеськ знають. За словами єпископа Турійського Матфея, місцеві жителі вже зробили свій вибір і мають повне право ходити до місцевої церкви.

На щастя, ключі від храму правоохоронцям вдалося вилучити. Нині вони в Ковельському районному управлінні поліції, тож мешканцям залишилося дочекатися офіційного оформлення всіх документів. ■

■ Несподіваний поворот**«ПОСПИШИВ, ПОКАЯВСЯ. І НІХТО МЕНІ НЕ ЗАПЕРЕЧИВ»: У СВЯЩЕННИКА З ГОРОХІВЩИНИ «АПЯТЬ ПАТРІАРХАТ МЕНЯЄТЬСЯ»**

З яких міркувань отець Юрій Зарафутдінов шкодував, що перейшов у Православну церкву України

Леся ВЛАШИНЕЦЬ

Село Борочиче, що в Мар'янівській територіальній громаді Луцького району, не перестає вирувати емоціями. Цими днями їх уже вкотре «підігріли» релігійні суперечки, які тягнуться ще з січня 2019 року, відколи село розділилося на прихильників ПЦУ і УПЦ.

Вирішення конфлікту у великій мірі досі залежить від позиції настоятеля місцевого Свято-Іллінського храму Юрія Зарафутдінова. Ще тоді духовний наставник борочиченців дуже розчарував парафіян, які хотіли позбутися у своїй святині московського духу. Спершу пообіцяв, що залишиться їхнім наставником у лоні ПЦУ, але через кілька днів передумав. Причину сформулював так: «Я був налаштований, але моя батьківщина — це Царство Небесне і життя вічне, до якого хочу дійти всіма канонічними, правильними шляхами».

У травні цього року отець Юрій таки наважився стати на шлях єднання з Православною церквою України. Про це 21 травня повідомив єпископ Гавриїл Крижина на своїй сторінці у фейсбуці.

«З Української православної церкви так званого московського патріархату до ПЦУ Рівненсько-Волинської єпархії приєдналася Свято-Іллінська парафія села Борочиче Луцького району Волинської області. Разом із парафіянами перехід у ПЦУ здійснив і настоятель храму Юрій Зарафутдінов.

Сердечно вітаємо їх у сім'ї Помісної Христової Української Церкви», — йшлося в повідомленні.

Та вже 4 липня цього року офіційний сайт УПЦ «Україна православна» з посиланням на raskolam.net триумфував новою з кричущим заголовком «ЛУЦК. Покаявшийся священник Волинской епархии вернулся в УПЦ вместе с прихожанами».

«Священник Юрій Зарафутдінов, який у травні 2022 року ухилився в розкол, приніс покаєння і повернувся в лоно Української православної церкви», — тішився автор швидким перебігом подій. Навряд чи подумав про те, в якому тьмяному світлі виставив героя своєї інформації на фоні України. А потім новину з сайту просто прибрали.

Коментуючи ці події у фейсбуці, українці, які не уявляють рідної країни без рідної церкви, схоже, слів не добирають. Задля об'єктивності розпитали в самого священнослужителя, якими міркуваннями він керується у своїх діях.

Найперше отець Юрій катего-

рично заперечив приналежність УПЦ до москви. Мовляв, цьогоріч на травневому соборі духовенство внесло до статуту про управління зміни, які свідчать про повну самостійність та незалежність УПЦ. Однак з москалями навіть у мирні дні не варто було панькатися, а під час війни і поготів не віриться, що загарбницька країна поступиться Україні куснем свого духовного хліба. Тим більше, що станом на 2 липня 2022 року офіційно нова редакція статуту не була опублікована, а в документах РАЦ збереглися згадки про залежність УПЦ від неї.

У неділю, 3 липня, в Свято-Іллінському храмі села Борочиче його настоятель отець Юрій Зарафутдінов зачитав парафіянам листа правлячого митрополита Київської єпархії УПЦ МП Онуфрія (від 15 грудня 2018 року з точки зору Вселенського патріархату є митрополитом у Києві і без титулу), в якому він просить голову державної служби України з етнополітики та свободи совісті Олену Богдан повідомити Верховну Раду України, Кабінет Міністрів України та обласні державні адміністрації

«Священник Юрій Зарафутдінов, який в травні 2022 року ухилився в розкол, приніс покаєння і повернувся в лоно Української православної церкви.»

(військово-цивільні адміністрації) про відповідні зміни, які були внесені до статуту про управління УПЦ. А відтак повідомив вірянам про своє рішення повернутися в УПЦ.

— У Борочичі на парафії служу 20 років. Завжди мав благі наміри об'єднати село. Вийшло навпаки — став причиною роз'єднання, хоча ми з парафіянами багато робимо для перемоги. Особисто їджу в гарячі точки з гуманітарними вантажами від односельчан, днями сам скерую туди автомобіль від друзів з іншої громади. А ось із переходом поспішив. Не бачу необхідності, щоб в одному селі було два храми Православної церкви України. В нашому таким є Свято-Миколаївський храм. Словом, я сам знаю свої відповіді перед Богом, а зараз розглядаю питання не переходу, а діалогу УПЦ

Настоятель Свято-Іллінського храму села Борочиче отець Юрій Зарафутдінов змінив свою думку.

з ПЦУ, — цими словами Юрій Зарафутдінов послався на першу неформальну зустріч духовенства ПЦУ та УПЦ МП, яка відбулася 5 липня на території Софії Київської. Її проведенню сприяло Міністерство культури та інформаційної політики України (на зустрічі був міністр Олександр Ткаченко), Державна служба України з етнополітики та свободи совісті (голова служби Олена Богдан була модератором дискусії) та Національний заповідник «Софія Київська», який надав приміщення Будинку митрополита для проведення.

— Багато хто з моїх парафіян після об'єднання з ПЦУ став ходити в храми УПЦ в інші села. Як мені дивитися тим людям в очі? — розказував про те, як кається.

— А як же ті, котрі були згодні йти з вами в підпорядкування ПЦУ? — запитую. Бо їм же теж треба в очі дивитися! Зламана, зманіпульована свідомість болить більше за фізичні рани.

— Ніхто нічого не сказав проти. Отож і не заперечив, — логічно визнав він мовчанку знаком згоди.

Гріх лізти в душу землякам, які вірять: отець Юрій водить їх за собою своїми «канонічними, правильними шляхами». Чи подобається мандрувати конфесіями туди-сюди, чи личить це істинним українцям, кожен щиро нехай зізнається в своєму серці. Насильна віра не буде милою для душі. В ПЦУ це теж розуміють. І чекають найперше тих, хто дивиться в очі лише своїй совісті, Україні і несе їй свою щирю молитву! ■

■ У номер!**У росії скаженіють через демонтаж бюста агента НКВС у Рівному**

Влада міста висміяла слідчих кремля

Антон КАРАСЬ

Слідчий комітет рф розпочав розслідування через демонтаж 3 травня 2022 року пам'ятника радянському розвіднику та агенту НКВС Миколі Кузнецову з військового меморіалу Дубенського кладовища у Рівному. Про це повідомив депутат держдуми росії Андрій Альшевських. Він повторив звичну

маячню російської пропаганди про «велику вітчизняну війну», «бандерівців» та вкотре пригрозив українцям «денацифікацією» та «неминучою помстою».

Тим часом секретар Рівне-ради, голова комісії з питань перейменування міських об'єктів Віктор Шакирзян висміяв дії росіян, зазначивши, що після такого серйозного розслідування «боїтиметься вийти з дому,

адже половина силових органів рашастану тепер його будуть шукати. Знесеного погруддя Ніколая Кузнецова ну ніяк нам з вами пробачити не хочуть».

Як відомо, Микола Кузнецов (1911–1944) — радянський диверсант, спецагент-ліквідатор та агент НКВС, нагороджений посмертно званням героя СРСР. Під час Другої світової війни виконував терористичні та прово-

Фото із сайту suspilne.media.

Знесли пам'ятник, бо це не наш герой.

каційні завдання радянської влади. За версією істориків, вони мали на меті викликати терор

у відповідь з боку німецької окупаційної влади проти українського населення. ■

■ **Болить!**

Фото з особистого архіву родини ЛОБАНОВИХ.

Батьки Єгора ніколи не забудуть, як на випускній церемонії йому дали сказати слово, а він так перейнявся спогадами, що заплакав.

«Ідемо в Карпати, бо там душа Єгора. На його 25-ліття зустрінемося»

Закінчення. Початок на с. 1

Ірина КРАВЧУК

28 лютого батько захисника Юрій Володимирович їхав на фронт. Каже, не міг сидіти вдома, коли син воює. Ще не встиг добратися до позицій, як отримав дзвінок. З того боку слухавки сказали: «Ваш син героїчно загинув під час виконання бойового завдання біля міста Токмак Запорізької області...»

— Їх було десятеро. Єгор — командир групи. Він і його заступник загинули, врятувавши вісьмох побратимів... Навесні мав отримати звання капітана — натомість здобув орден Богдана Хмельницького 3-го ступеня... посмертно, — стримуючи сльози, розповідає мама Героя пані Оксана.

Рідні Єгора кажуть, що його неможливо було відмовити від війська. Ще дитиною він казав батькам, що буде захищати людей. Тому після закінчення школи відразу вступив у військовий лицей імені Героїв Небесної сотні у Луцьку, а далі — в Одеську військову академію.

— Він був непохитним, вірив в ідею та любив свою справу. Після закінчення навчання пішов в АТО. Більше сотні разів стрибав з парашутом у різних обставинах, мав посвідчення інструктора. Стажувався у США, Румунії. А ще служив у Силах спеціальних операцій (найсучасніша складова ЗСУ, створена за стандартом НАТО). Туди дуже складно потрапити, але він зміг пройти відбір у 23 роки! — розповідають родичі Героя.

На жаль, 25-ліття хлопцеві відзначити не судилося. У день ювілею, 9 липня, батькам довелося відвідати сина на кладовищі.

— Як же я болялася суботи... У нашої єдиної дитини мало бути свято. Чоловік тепер також служить, але за-

раз у нього ротація, тому на цвинтар ходили разом, — каже пані Оксана.

Сам же Єгор, упевнена його близька подруга Ольга, хотів би відсвяткувати свій ювілей у Карпатах, бо обожнював гори. Тому цей день дівчина вирішила провести там.

— Він не міг жити без гір. Вони давали йому сили. Навіть мріяв стати гідом. Любив ходити в походи з друзями й наодинці. Купив собі намет, але скористатися ним не встиг. Наступне сходження на вершину планували разом із друзями, але

«**Останнє повідомлення, яке він надіслав, звучало так: «Братику, треба нищити ворогів, бо якщо не ми, то хто?»**

поїдемо самі... до нього. Віримо, що Єгор там. Тож на

його день народження зустрінемося, — розповідає Ольга.

Підготувала дівчина для друга і подарунок. Одразу після похорону вона намалювала для нього картину з гірським пейзажем й назвала його «Місце, де живе душа Єгора». Каже, раніше живописом не займалася, а нині він допомагає боротися з болем.

У день його загибелі Ольга підозрювала, що трапилось щось страшне, бо навіть побратими військового не могли вийти з ним на зв'язок.

— Останнє повідомлення надіслав мені за добу до смерті. Написав: «Мені так подобається дух, який зараз в країні. Всі так об'єдналися». Більше не було нічого. Востаннє бачилися в лютому, коли провезла на поїзд. Незадовго до трагедії роздрукував фото і відправив мамі, щоб вона створила альбом. Кожен знімок підписав, — пригадує дівчина.

Близькі Єгора досі не можуть повірити, що він загинув. Його малень-

ка похресниця Злата щодня просить маму показати фото хрещеного й запитує, чому він більше не приходить у гості.

— Вона завжди вмовляла Єгора, щоб покатав її на руках. А він погоджувався, якщо Злата «поцьомає» його в щічку. Це була традиція. Тепер намагаюся пояснити їй, що він уже на Небесах, — ридаючи, пригадала кума військового Анна Урсатій.

Улюбленою піснею хлопця була композиція гурту «Тартак» «Я не хочу бути Героєм України, не цінує Героїв моя країна»:

«А де ж ті, яких було закатовано, спалено, порубано, побито, репресовано?»

Де ті, що життя віддали за своє, — Де вони є? Де вони є?!»

Тож нині друзі Захисника намагаються зробити все можливе, щоб його ім'я не забулося. Вони звернулися до міської влади з проханням перейменувати у Ковелі вулицю Толстого, де проживав Герой, на його честь. Втім, на громадське голосування чомусь вивели інший варіант. Тому закликають всіх небайдужих долучитися до інтернет-голосування на офіційному сайті Ковельської міської ради й у пропозиції на перейменування вулиці Льва Толстого (34 пункт) обрати варіант «Інше», зазначивши ім'я старшого лейтенанта Єгора Лобанова.

— Врятувавши вісьмох побратимів, він зберіг життя сотням українців. Сміливий, вірний, чесний... Ніколи не розповідав про свої досягнення. Поважав і себе, і людей. З нього хотілося брати приклад. Він дуже швидко жив... — розповідає друг захисника Максим Горфарт.

— Єгор був борцем за свободу. У нього не було проблем, які не вирішуються. Останнє повідомлення, яке він мені надіслав, звучало так: «Братику, треба нищити ворогів, бо якщо не ми, то хто?» — пригадує побратим Героя Валерій. ■

Погляд

Алла ЛІСОВА,
редактор відділу економіки
газети «Волинь»

І я боєць... продовольчого фронту

Після спаду милосердної спеки всі кинулися на земельні ділянки. Щонайперше — рятувати картоплю від ненажерливих колорадів, які встигли згризти окремі кущі так, що залишилися одні цурпалки. Працювали з чоловіком у чотири руки. А коли пішла передихнути, навідався сусід. Колишній директор школи полегло зитхнув: вже «окропив» картоплю. Через годину на поле ліворуч від нашого вийшов учорашній шахтар, а праворуч, не покладаючи рук, постійно трудиться заступник директора шахти...

Здавалося, зовсім недавно ми вважали, що дачна ділянка, село потрібні нам тільки для того, щоб культурно відпочити: посидіти в прохолоді на природі, засмажити шашлик, поласувати порічкою, іргою, шасковицею. Тепер, у час війни, все різко змінилося. У свідомості навіть тих, хто не любив працювати на землі. Зрозуміли: вирощувати цього року картоплю, капусту, моркву й перець — не якась бабусина забаганка, а український продовольчий фронт (!).

Коли якогось дня перечитувала у фейсбуці, чим живе Україна, натрапила на цікаве звернення. Ієромонах Української греко-католицької церкви Лука Михайлович великими літерами написав: «Маю трохи незвичне прохання. Працюймо тепер на землі, вирощуймо, що росте, бо не знаємо, що нас очікує. Сподіваймося на краще, але готуймося до гіршого. Матимемо хліб і до хліба — переживемо складний час».

Активізувався і громадський рух та волонтерські ініціативи. Прочитала про створення ще навесні ГО «Сади перемоги», яка презентувала підтримку тим сім'ям і окремим людям, які взялися займатися городництвом. У рамках спільного проекту «ПоСади!» українцям запропонували садити городи на прибудинкових територіях і навіть на балконах та підвіконнях. Його ключова мета — дати людям змогу забезпечити себе їжею навіть у найскрутніші часи.

На це відразу відгукнулася родина з села Бузова Бучанського району Київської області. Коли, повернувшись додому після звільнення свого населеного пункту, побачили поля в процесі розмінування, пошкоджену й знищену сільськогосподарську інфраструктуру, вирішили: треба садити «город перемоги». Вони підписалися на інстаграм-сторінку, зареєструвалися на участь у проекті, отримали насіння через Укрпошту.

До слова, таку практику запровадили в Європі ще після Другої світової війни, у час продовольчої кризи. Вирощування власного врожаю допомагало людям не тільки вижити, а й психологічно впоратися з тим, що відбувалося навколо.

Стало цікаво, а які ж очікуються види на цьогорічний врожай. За офіційними даними, в Україні планується на 30% нижчий валовий збір зерна, ніж торік. Попри повномасштабну війну, маємо отримати мінімум 70% (!) від урожаю 2021 року. В Офісі Президента заявляють, що запасів пшениці, олії, кукурудзи та інших базових продуктів на складах достатньо на 3–5 літ. Хай би так і було!

В нашій області також успішно проведено весняну посівну кампанію під урожай 2022 року. Волинь розраховує бути з хлібом, але й про технічні культури не забути, хоча тепер у дещо меншій кількості. Тож уже готують місця для зберігання врожаю.

Менше оптимізму вловила у словах директора фермерського господарства «Перлина Турії» Володимира Яренчука під час останньої розмови. Аграрій бідкається, що після блокування експорту продукції з відомих причин відчувається гострий дефіцит обігових коштів. А чи довго протримаєшся на кредитах? Постає проблема й зі зберіганням врожаю. Пропоновані альтернативні варіанти не зовсім прийнятні. І ситуація з кожним днем ускладнюється.

Хочеться вірити, що аграріїв не кинуть напризволяще. А що можемо ми, дрібні сільгоспвиробники зараз, поки на українській землі ведуться бойові дії, росія продовжує знищувати сільськогосподарську інфраструктуру України, вивозити зерно та продовольство? Старатися забезпечити тими ж овочами не лише свою сім'ю, а й тих, хто не мав можливості посіяти і зібрати врожай. Мусимо перемогти на усіх фронтах!

Готуючи матеріал, згадала слова очільника Дніпропетровської облради Миколи Лукашука: «Горить не українська пшениця — горить продовольча безпека світу, росія обов'язково відповість за всі свої злочини!» ■

У боях за Україну полягли мужні сини Волині

Дмитро СОКОРИНСЬКИЙ — військовослужбовець із міста Володимира;
Іван БУБАЛО — боєць із Любешова;
Ростислав ПРОКОПЧУК — боєць із селища Маневичі;
Петро ВИСОЦЬКИЙ — боєць із села Бужанка на Іваничівщині;
Олег ПОЛІЩУК — боєць з міста Володимира;
Михайло ШТИК — боєць-доброволець із міста Луцька (похоронили загиблого в селі Самари на Ратнівщині, де живе його мати);
Петро БОГДАН — боєць із Ружина на Турійщині;
Олександр ЦАПУК — боєць із села Самари на Ратнівщині;
Олег КАРПІК — боєць із села Раків Ліс Камінь-Каширського району.

Резонанс

У США запитують: «права рука» Зеленського — агент кремля?

У Вашингтоні підозрюють, що керівник Офісу Президента Андрій Єрмак може мати підозрілі зв'язки з росією

Василь РОГУЦЬКИЙ

Звернення членкині Палати представників конгресу США Вікторії Спартц до президента США Джо Байдена з проханням надати пояснення щодо Єрмака, зокрема, щодо «його імовірних зв'язків із росією», наробило неабиякого галасу у двох країнах. Спартц серед іншого у листі також зазначила, що Андрій Єрмак поставив Олега Татарова своїм заступником з питань правоохоронних органів, який зволікав із призначенням незалежного антикорупційного прокурора понад рік, що призвело до непрацездатності САП та НАБУ. У 2020 році до призначення сам Татаров перебував під слідством НАБУ, де його справу нібито неналежним чином передали звичайному прокурору та закрили.

У українському Міністерстві закордонних справ це звернення американської політиціні прокоментували у дещо нервовому і навіть хамському стилі. Речник МЗС Олег Ніколаєнко назвав слова Вікторії Спартц «неприхованою спробою повернути в американську політику класичні наративи російської пропаганди про начебто зв'язки керівництва України з росією». Крім цього, українська сторона заявила, що Спартц прагне «підірвати наявні механізми надання США військової допомоги для України».

Це звинувачення у підігруванні кремлю виглядає доволі дивним та поспішним, якщо зважити на той факт, що Вікторія Спартц — перша членкиня конгресу, яка є етнічною україночку (народилася на Чернігівщині) і яка любила ленд-ліз для України. Вона була присутньою під час підписання

Вікторія Спартц — перша членкиня конгресу, яка є етнічною україночку (адже народилася на Чернігівщині), пропонує Андрію Єрмаку подати у відставку.

Джо Байденом відповідного закону і американський президент навіть подарував їй ручку, якою його підписав. Очевидно, що та-

ким чином він відзначив її внесок у його просування.

Можливо, такий різкий тон відповіді українського МЗС про-

диктований тим, що Андрій Єрмак — це фактично «права рука» Володимира Зеленського, його давній соратник та товариш.

КОМЕНТАРІ

Член антикорупційного комітету та народний депутат фракції «Голос» Ярослав Юрчишин вважає, що колишній член команди Януковича Олег Татаров є незамінним для нинішньої влади, бо «має банально папочки на всіх, зокрема і на свого шефа Єрмака та інших впливових персонажів». «А що в тих папочках? Якщо допустити те, що пані Спартц принаймні в тому праві, що Татаров і досі має ко-

Вікторія Спартц була присутньою під час підписання Джо Байденом закону про ленд-ліз і американський президент навіть подарував їй ручку, якою підписав цей закон. Очевидно, таким чином він відзначив внесок етнічної українки у його просування.

мунікацію з росією, то може бути дуже і дуже багато різноманітного... Поки що Татаров — надійний боєць в Офісі Президента. На жаль, боєць не за європейські цінності, не за демократію, а за блокування цих процесів», — вважає Юрчишин. ■

Пряма мова
Віктор БОБИРЕНКО, політолог:

У Лондоні Борис Джонсон, крутий, харизматичний і ефективний, посипався з прем'єрства... Іде, щоб врятувати репутацію партії і колег. Жертвуючи собою. У нас війна. І було б патріотично Єрмаку, щоб не думали фігню на Зеленського, що той покриває «кореша» й антимайданівця (Татарова. — Ред.), — піти.

Пряма мова
Юрій БУТУСОВ, журналіст:

Заява конгресмен Вікторії Спартц стала першим офіційним нагадуванням Вашингтона, що навіть попри війну США не будуть закривати очі на корупцію та проросійських діячів у оточенні Президента Володимира Зеленського... Вагнергейт, призначення російського агента Демченка керівником української розвідки, відмова від закупівель снарядів 152 мм та 122 мм — жодного такого снаряда при Зеленському не купили за три роки, відмова від закупівель протитанкових ракетних комплексів «Стугна», які є основною протитанковою зброєю армії, закупівлі в росії та білорусі електрики, вугілля, бітуму, бензину, дизеля — все це теж ланцюжки російського впливу, які тісно змішані з корупцією та тінювими підклимними іграми влади. Запитання Спартц по діяльності Єрмака та його зв'язках із росією та кремлівською агентурою ґрунтуються на численних конкретних фактах. Ні, відповідь на такі питання не призведе до зменшення допомоги Україні, відповідь на питання Спартц є єдиною запорукою, що така допомога буде збільшуватись.

Актуально

«Я купив ЗСУ броньовик»: оголошено збір коштів на італійські бронемашини

Це перший випадок, коли нову бойову броньовану техніку продають волонтерам і благодійникам

Ольга СОКОЛОВА

Громадська організація «Справа Громад» збирає гроші на партію італійських бронемашин для Де-

Для оплати контракту потрібно зібрати 45 млн грн. Насправді сума — удвічі більша, але, як завжди, традиційна половина Порошенка вже внесена, аванс сплачено.

Коли зробите вкрай важливу для країни справу — матимете таку стильну футболку з написом «Я купив ЗСУ броньовик, щоб жоден ружкий не втік».

Бірюков зазначає, що на броньовики дуже чекають у військах. «Для оплати контракту потрібно зібрати 45 млн грн. Насправді сума — удвічі більша, але, як завжди, традиційна половина Порошенка вже внесена, аванс сплачено. Броньовані машини готові до відправки, вони будуть доставлені протягом тижня після повної оплати. Але спочатку — оплата. Нам треба зібратися і зібрати. Ми можемо це зробити! Нам потрібно об'єднатися», — наголошує Юрій Бірюков.

«Ну, і на останній штрих — ми придумали кілька способів подякувати вам за допомогу. На спеціальній металевій пластині всередині машини є ваші імена, а також спеціальні суперексклюзивні футболки «Я купив броньовик для ЗСУ». Про це все є на сайті <https://spgrg.org.ua/uk/>, — пише Бірюков.

Доєднуйтеся!
Важлива кожна гривня!
Донат-платформа:
<https://spgrg.org.ua/uk/shields/>
Рахунки по Україні:
ТІЛЬКИ ДЛЯ ПРИВАТ 24
5169 3305 2068 6400
Для ІНШИХ банків:
5375 4115 0177 8331
PayPal:
Переказ на: wingman2006@mac.com

Тип переказу: Family/Friends. ■

сантно-штурмових військ. 50 млн грн вже вніс Фонд Порошенка, ще треба зібрати 45 млн грн, повідомив волонтер Юрій Бірюков.

За його словами, переговори щодо цих бронемашин почалися ще три місяці тому і виявились успішними — італійці вперше погодились продати вій-

ськову техніку не урядовій організації, а волонтерам та благодійникам.

ськову техніку не урядовій організації, а волонтерам та благодійникам.

■ Козацького роду!

Другого такого ДжонсонЮКА більше нема...

Україна засмучена і стурбована: наш великий друг, 58-річний прем'єр Великої Британії Борис Джонсон, якого називають новим Черчиллем, подав у відставку

Василь КІТ

Ще сталося внаслідок жорсткої політичної кризи в цій країні. Після того, як близько 50 міністрів та інших працівників уряду подали у відставку, в Бориса Джонсона не залишалось іншого виходу, як теж скласти повноваження.

В Україні цю звістку сприйняли із сумом, адже Борис є найпопулярнішим закордонним політиком у нас. Його навіть називають ДжонсонЮК (UK – позначається об'єднане королівство, а в соцмережах політик підписується нікнеймом: borisjohnsonuk). Причиною цього стала його безкомпромісна позиція і підтримка українців у війні з росією. Не лише політична, моральна чи гуманітарна, а й, що дуже важливо, військова. В грошовому вираженні більше, ніж Лондон, нашій армії помагає лише Вашингтон!

Президент Володимир Зеленський та Борис Джонсон за час війни

«Його навіть називають ДжонсонЮК (UK – позначається об'єднане королівство, а в деяких соцмережах політик підписується: borisjohnsonuk).»

Фото із сайту bbc.com.

Дякуємо за чуйне і сміливе британське серце, Борисе-«Кульбабко»!

вого лідера, який і стане наступним прем'єром. Джонсон пообіцяв цей час максимально використати для

вибачити все, адже, на відміну від багатьох світових лідерів, він показав силу і мудрість у головному: твердо став пліч-о-пліч з українським народом у його боротьбі із нині найбільшим злом на планеті — імперською нацистською росією. Цього ми не забудемо ніколи.

КОМЕНТАР

Дмитро КУЛЕБА, міністр закордонних справ України:

«Джонсон — така персона, яку замінити дуже складно. Ніколи не буде людини, схожої на нього. Але я переконаний, що хто б не був прем'єр-міністром Британії, політика та підтримка країни щодо України залишиться незмінною. І ми співпрацюватимемо з ними, і вони надаватимуть нам допомогу.»

підтримки України. Але тішити, що одним із головних претендентів на посаду є міністр оборони Британії Бен Воллес — теж переконаний антипутініст, який максимально сприяє Україні.

...На жаль, на батьківщині Борис Джонсон час від часу потрапляв у прикрі скандали, які дещо підмочували його репутацію, як-от вечірка за участю його підлеглих під час карантину. Але, погодьтесь, цьому харизматичному політику можна

встигли здружитись. Лише по телефону вони розмовляли 21 раз, причому не завжди із перекладачем. Усі також пам'ятають несподіваний приїзд Джонсона в Україну у квітні, коли він прогулявся вулицями нашої столиці разом із Зеленським і поспілкувався з українцями, яких там зустрічав.

Попри відставку, Борис Джонсон ще кілька тижнів залишатиметься на посаді, поки його правляча Консервативна партія не обере собі но-

■ Пульс тижня

В Устилузі чоловіки пропонували хабар, щоб виїхати до Польщі

Хотіли незаконно перетнути кордон під час воєнного стану

Олена КАЛЕНЮК

Двоє чоловіків пропонували прикордоннику 3 000 доларів США, аби виїхати з України через пункт пропуску «Устилуг». Про це повідомила пресслужба Волинського прикордонного загону. Обоє затримали. ■

У Ковельському районі 49-річний зґвалтував 18-літню дівчину

Наступного дня після злочину зловмисника затримали

Сергій ВИШЕНЬКА

У червні на Любомльщині 49-літній чоловік перестрів 18-річну дівчину, яка йшла додому. Нелюд затягнув волинянку в закинута приміщення та зґвалтував. Згодом його спіймали правоохоронці.

Суд обрав підозрюваному запобіжний захід у вигляді тримання під вартою на шістьдесят днів без можливості внесення застави. Йому загрожує позбавлення волі на строк від трьох до п'яти років. ■

Як юний лучанин поставив на місце російськомовну сусідку

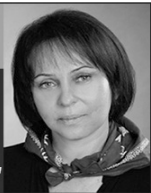
Жінка відчитувала дітей за погану поведінку

Олена КАЛЕНЮК

У Луцьку хлопчик достойно відповів російськомовній сусідці. Ситуацію переповіла у фейсбуці місцева мешканка Влада Жорняк: «Сміюся. Другий поверх. Крізь прочинене вікно чути гармидер дітей у дворі. Вийшла жінка і почала їх за щось сварити: чи то надто гучно гралися, чи то самокатом кудись в'їхали. Відчитує хлопців мовою агресора. І тут якийсь малий (не бачила, але уявляю його вираз обличчя) відповідає: «А ми не розуміємо російської мови». Ну прекрасно ж!». ■

РЕКЛАМА

П П БУРМАКА Н.П.
Працюємо за попереднім записом. **16, 23, 30 липня**
ефективне лікування від **АЛКОГОЛЬНОЇ ЗАЛЕЖНОСТІ, ТЮТЮНОПАЛІННЯ, ЗАЙВОЇ ВАГИ, НАРКОМАНІЇ ТА ІГРОМАНІЇ**
лікування -анонімне **www.nadiya.com.ua**
м. Луцьк, пр. Волі, 6 (Федерація профспілок): тел. (0332) 75-11-75, (0332) 20-05-55, моб. 095-808-20-53, 098-388-88-36; м. Рівне: (0362) 43-57-58
Центральний офіс: Черкаси, вул. В. Ложешнікова, 1/1 (0472) 63-16-16, 63-25-28

ТІЛЬКИ 1 ДЕНЬ 17 ЛИПНЯ О 9.00 HARVARD MEDICAL КИЇВ

Центр німецького обладнання УСУВАЄ БЕЗ ОПЕРАЦІЇ проколу, болю, лазера, скальпеля

аденоми передміхурової залози, з катеторами, болями, сечовипускання з кров'ю, каміння в нирках, жовчному і сечовому міхурах, зоб, міоми, остеопороз, полікістоз нирок, псоріаз, сильний біль у хребті, суглобах, цукровий діабет, напади бронхоастми і шум у голові безпосередньо під час сеансу, алергію, поліпшує післяінсультний стан, покращує слух і потенцію

harvardmedical.com.ua

ТІЛЬКИ З ГАРАНТІЄЮ І БЕЗ РЕЦИДИВІВ

Не потрібно лежати в лікарні в умовах пандемії
Луцьк, готель «Профспілковий», просп. Відродження, 24.

Вартість прийому та запис за тел. 063-643-3094.

Консультація 400 грн, знижка 50%

ТІЛЬКИ 17 ЛИПНЯ О 9.00

Самолікування шкодить вашому здоров'ю. Ліцензія МОЗ № АЕ 638497 від 26.03.2015 р.

Пані Іванна
Учасниця «Битви екстрасенсів» 3-го сезону
Людина, яка врятувала тисячі доль, зберегла сотні сімей від розлучення!

Завдяки сильному дару допоможе позбутися алкоголізму, наркоманії, дитячого переляку, нав'язливої пристрасті, жіночих та чоловічих проблем, депресії, заїкання, а також вінця безшлюбності, заздрощів, родового негативу, самотності, безпліддя. Їй відкриті найсильніші знання, допоможе захистити ваш бізнес, налаштувати особисте життя, налагодити гармонію в шлюбі, захистити дітей від впливу вулиці та поганих компаній. Допоможе знайти вихід від складних та безвихідних ситуацій.

Блоки від виробника
СТІНОВИЙ БЛОК

з дном – 20x20x40
без дна – 20x20x40

ПЕРЕСТІНОЧНИЙ БЛОК 20x10x40, 20x12x40

ОПАЛУБНИЙ БЛОК 20x30x40; 20x20x40
066 897-96-96
067 116-11-44

ЗАМОВТЕ РЕКЛАМУ:
0967731037, 0668247160,
0509949907

ВСЕ ДЛЯ ОПАЛЕННЯ!
Монтаж та обслуговування.
Тел.: 0663077303, 0961126064.

ВАС ЗАМУЧИВ БІЛЬ В СУГЛОБАХ ТА СПИНІ?
Постійна важкість у ногах, скутість в русі, набряклість і хрускіт. Набридло постійно наносити мазі і пити знеболюючі таблетки? Всі спроби які робилися раніше безуспішні?
- **ТЕЛЕФОНУЙТЕ ТА ОТРИМАЙТЕ БЕЗКОШТОВНУ КОНСУЛЬТАЦІЮ** від фахівця який підкаже метод рішення при таких захворюваннях як:
- Артрот, артроз, поліартрит, остеохондроз, остеопороз, радикуліт, ревматизм, посттравматичні болі.

Якщо ви хочете ходити вільно і жити без болю
ТЕЛЕФОНУЙТЕ на номер:
(098) 545 05 59, (066) 347 65 78.
Висновок ДСЄЕ України №05.03.02-03/103075 від 23.12.2018 року. Не є лікарським засобом. Перед вживанням проконсультуйтеся з лікарем та ознайомтеся з інструкцією.

■ Спеціальний репортаж

Майже 300 мешканців Прилісненської громади, що на Маневиччині, захищають Україну від ворожої навали

У зоні бойових дій і її очільник Ігор Терещенко. Невипадково з перших днів повномасштабного вторгнення росії багато хто із жителів сіл, що входять у ТГ, зокрема самого Прилісного, долучився до волонтерства. Як довелося почути від людей, до цього зобов'язує думка, що їхня допомога вкрай потрібна тим, хто сьогодні на передовій

Катерина ЗУБЧУК

«ПЕРШ НАШ ГОЛОВА ОЧОЛИВ ДОБРОВОЛЬЧЕ ФОРМУВАННЯ, ЯКЕ МИ СТВОРИЛИ, А ЗГОДОМ ПІШОВ ЗА ВЛАСНИМ БАЖАННЯМ СЛУЖИТИ»

Збираючись у відрядження в Прилісне, що на Маневиччині, зателефонувала в сільську раду, аби поговорити із головою громади Ігорем Терещенком. У відповідь почула: «А наш голова воює». Тож про зустріч домовлялася вже із його заступником Олексієм Гнатюком. А наше спілкування почалося з того, що Олексій Іванович нагадав, хто він, чоловік, який очолює Прилісненську громаду, а тепер — у Збройних силах України...

Ігор Терещенко багато років прослужив за контрактом в армії. У складі міжнародної поліції він був у багатьох гарячих точках, зокрема в Югославії, Південному Лівані... Коли ж повернувся додому, то вирішив спробувати себе в органах самоврядування й був обраний головою Прилісненської сільської ради, а потім — і об'єднаної територіальної громади. Як людина з неабияким військовим досвідом, у 2014-му він пішов в АТО й прослужив чотирнадцять місяців там, де наші бійці боронили суверенітет України.

Коли почалося повномасштабне вторгнення росії в Україну, — розповідає Олексій Гнатюк, — Ігор Ілліч, маючи військове загартування, відразу хотів тіти служити. Але була велика небезпека з боку білорусів. Тому ми взялися за створення добровольчого формування територіальної громади, яке голова й очолив. До цього підрозділ увійшло двісті чоловік. Уже як напруга у квітні спала, було призначено нового керівника. А Ігор Терещенко, склавши свої повноваження, пішов у Збройні сили України. Служить у спецпідрозділі. По можливості

Шалаш, поставлений колись для проведення урочистих подій, став тепер приміщенням волонтерського центру.

спілкуємося з Ігорем Іллічем, радимось, вирішуючи проблеми громади в час війни.

А це між іншим від Олексія Івановича почула й так:

— Народ усе перекрутить... На жаль, ходять чулки, що вкрав голова гроші і втік...

«КЛЯНУСЬ, ЯКЩО ВЕРНУСЯ ЗВІДСЯ ЖИВИЙ, ТО ДОВЕДУ СПРАВУ ДО КІНЦЯ Й НАКЛЕПНИКИ БУДУТЬ МЕНІ ЗА МОРАЛЬНІ ЗБИТКИ ПЛАТИТИ»

Идеться, виявляється, про кошти, які були нібито виділені Прилісненському добровольчому формуванню. А це — чотири мільйони гривень! І про це я почула від самого Ігоря Терещенка, коли, вже будучи в Луцьку, зателефонувала йому: мусила поговорити про таке серйозне звинувачення «серед народу» з ним особисто. Ігор Ілліч, котрий мав статус командира добровольчого формування (на що посаду був призначений Міністерством оборони України), розповів:

Фото з фейсбук-сторінки Ірини СКОРИК.

Ігор Терещенко: «Дехто вважає, що я не на Сході України, а в сізо сиджу».

Олексій Гнатюк: «Керівництво громади старається підтримувати матерів, дружин, які провели на фронт рідних людей».

«За зібрані гроші було куплено вісім автомобілів для ЗСУ, 5 мотоциклів, генератори, акумулятори. А це — 5 тепловізорів, 12 бронезилетів, військове спорядження.»

— Перш незадоволення було з приводу того, що багато хлопців на фронт забирали: жінки звинувачували мене в тому, що, мовляв, створив добровольче формування і чоловіки, які увійшли до нього, насамперед одержали повістки. Думаю, всі згодом зрозуміли, що в нас війна зі своїми законами, й мобілізацією в тому числі. А коли я пішов в ЗСУ, то знайшлись ті, хто надумав мене скомпрометувати. А як можна це зробити? Придумали, що я вкрав чотири мільйони гривень, які були виділені Прилісненському добровольчому формуванню (ось тільки питання: чому іншим добровольчим формуванням ніяких грошей держава не виділяла, а для нашого так розщедрилася?). Більше того — нібито я добрався ще й до волонтерських коштів, а це понад чотири мільйони. Якби я був удома, то міг би написати заяву в прокуратуру, аби оскаржити таке звинувачення, що поширюється кількома особами. А оскільки я в армії, то й захи-

«ВІЙНА ЗАБИРАЄ ЖИТТЯ МОЛОДИХ ЛЮДЕЙ — ЦЕ НАЙБІЛЬШЕ БОЛИТЬ»

Хоч і відсутній Ігор Терещенко, але з ним колеги спілкуються у телефонному режимі, радяться, його думкою цікавляться, коли треба прийняти якісь рішення щодо життя громади в час війни, з ним обговорюють і проблеми сьогодення, і плани на майбутнє. Про це розповідав і сам Ігор Ілліч у телефонній розмові, суть якої я змусив була вклинити в цю публікацію, звичайно, як уже зазначалося вище, заступник голови Прилісненської громади Олексій Гна-

тук під час нашої зустрічі. А які проблеми найбільшочіші? Коли про це зайшла мова, Олексій Іванович сказав:

— З нашої громади, а це одинадцять сіл, мобілізовано майже триста чоловіків. Лише із самого Прилісного — сто. Є, на жаль, уже п'ятеро загиблих. Четверо числяться як такі, що зникли безвісти. Хоч про сервіського бійця відомо, що загинув біля Бахмута, та не змогли вивезти тіло. Війна забирає життя молодих людей — це найбільше болять. У жінок, чоловіки яких мобілізовані, найперше питання, коли вона закінчиться.

Керівництво громади старається підтримувати матерів, дружин, які провели на фронт рідних людей. Щоб дрова, наприклад, були завезені. Це питання порушували перед лісівниками, які запевнили, що всі господарства учасників бойових дій будуть ними забезпечені.

— Не безоплатно, звичайно, — зазначає Олексій Іванович, — але транспорт для вивезення надають. Ось чому

важливо, аби громада мала свій спеціалізований лісогосподарський підрозділ й могла з урахуванням конкретної ситуації виділяти мешканцям сіл дрова й безкоштовно (є ж санітарні рубини). І соціальні заклади забезпечували б — у нас же газу нема. Тим часом лісівники через прокуратуру хочуть забрати наші землі сільськогосподарського призначення, які тривалий час не оброблялися й уже мають лісовий покрив. Думаю, що ми все-таки виграємо суди й доведемо, що це землі громади. Правда, будемо змушені наймаючи адвоката, оскільки наш юрист теж мобілізований. У час війни це непросто.

«МИ — ВОЛОНТЕРИ НЕ ЗА СТАТУСОМ, А ЗА ПЕРЕКОНАННЯМ, ЩО БІЙЦЯМ ДУЖЕ ПОТРІБНА НАША ДОПОМОГА»

Прилісненська громада, майже триста чоловіків якої мобілізовані й нині багато з них перебуває на передовій, звичайно ж, долучилася до волонтерства.

Фото з фейсбук-сторінки Ігоря ТЕРЕЩЕНКА.

Як довелося почути від людей, зокрема вчительки місцевої школи Ірини Скорик, вони — волонтери не за статусом, бо й офіційно не зареєстровані, а за переконанням, що бійцям дуже потрібна їхня допомога. Група складалася спонтанно, як казали жінки, з якими зустрілася. Почалося з того, що вранці 24 лютого побачили в селі військових (у Прилісному, як з'ясується, дислокувалася з перших днів війни 10-та штурмова Коломиїська бригада). Зателефонували одна одній: «Може, їм щось потрібне?». Понесли солдатам поїсти... Це були хлопці, які, як розповідали, о 6-й вечора прийшли з роботи, а о 9-й уже були у військоматі. Їх місцеві жительки одягали, за потреби лікували.

Саме із допомоги військовим (вони, до речі, згодом покинули село, але прилісненці й досі спілкуються з ними, бо пережили разом перший стрес воєнного часу) почалися всі добрі справи. — У волонтерській діяльності, — розповідає Ірина Скорик, — задіяні жителі усіх сіл Прилісненської громади. Загалом зібрано мільйон гривень, і ця сума не є фіксованою, оскільки кошти надходять постійно. За зібрані гроші було куплено вісім автомобілів для ЗСУ, 5 мотоциклів, генератори, акумулятори. А це — 5 тепловізорів, 12 бронезилетів, військове спорядження. Крім цього, було організовано збір продуктів харчування для цивільного населення, яке опинилося на окупованих територіях, та для армії. Грутом ми виготовили п'ять тисяч банок тушонки та каші з м'ясом (люди жертвували для цього свиней та овець). Суттєву допомогу надавали підприємці, зокрема автомобілями, які були відправлені нашим захисникам на фронт. Власними силами виготовляли плити для бронезилетів. Тішити, що допомога надходить і від односельчан навіть із-за кордону. Наприклад, з Італії ми одержали бронезилети, каски, медикаменти.

...Шалаш, який у селі свого часу поставили для проведення весіль, відзначення інших урочистих подій, став приміщенням волонтерського центру. Тут збиралися жінки й готували — варили, пекли — провізію на фронт. Чи відхилюлися більш як за чотири місяці?

З цього приводу відповідь одна: — У грошовому вимірі — може, й так. Але не в готовності допомагати нашим захисникам. Принаймні ми спілкуємося з тими, хто не втратив цього бажання. ■

■ Крила, обпалені війною

Фото з домашнього архіву Ольги ЄРЬОМЕНКО.

І огірочки вже свої...

...і борщовий набір.

Щоб зібрати врожай, треба перш добряче із сакпоку потрудитися.

Переселенці з Харкова зі свого городця вже й овочі мають

Два місяці тому героями репортажу із Переспи, що на Рожичненщині, були Ольга й Руслан Єрємєнки та Вікторія й Олександр Гусакі, які, втікаючи від війни, знайшли прихисток на Волині. Тоді, весняної пори, ми зробили знімок двох сімейств на фоні земельної ділянки біля хати, яку надали їм для проживання добрі люди. Город був ними скопаний й засаджений, засіяний. «Якщо мир настане швидко й ми, поїдемо, не зібравши врожаю, то хтось прийде на готове й спасибі скаже», — такою була їхня відповідь, коли мова зайшла про те, що, може, війна недовго триватиме й поїдуть додому, не дочекавшись плодів своєї праці

Катерина ЗУБЧУК

«Я ВЖЕ Й БОРЩ ВАРЮ ЗІ СВОЇХ ОВОЧІВ»

Цими днями я зателефонувала Ользі. Була думка, що, може, жінка зі своїм сімейством уже в Харкові, бо ж багато хто повертається додому. Тож насамперед про це питаю. У відповідь почула:

— Ні, ми досі в Переспі. Місяць тому до Харкова поїхала Вікторія (рідна сестра Ольги. — Авт.) з Олександром та донькою. На роботу вийшли. Але ж місто шодня під обстрілами. Тож чоловік залишився в Харкові, а Віка з дитиною перебралися у Полтаву, де безпечніше. До неї переїхала і наша мама із району Салтівки, який зазнав найбільше авіаударів. А я дякую пригадую пережити нами в лютому й березні, коли доводилося в основному сидіти в підвалі. Або те, як виїжджали з рідного міста під обстрілами.

Мені ж хочеться знати, як же той городець, який сестри з чоловіками засадили й засіяли навесні? На це зацікавлення Ольга сказала:

— Я вже й борщ варю зі своїх овочів...

А щоб це були непрості слова, то жінка надіслала по вайберу вичерпний фотозвіт. На світлинах можна було побачити

і тарілку апетитного борщу, й те, яку картоплю, буряк, капусту, моркву виростили вони. Оскільки війна затягнулася, то дочекались плодів своєї нелегкої праці. Бо це ж і прополоти треба було

«На Волині ми відчуваємо себе, як удома»

Пані Ольга з вдячністю говорить про родичів — Надію й Олексія Кузубів, які й покликали в Переспу на першому місяці повномасштабної війни. Тепло відгукується про Переспівський старостинський округ — його очільника Віктора Лук'ячука, котрий допомагав вирішувати питання, що виникали в переселенців. І про директора та вчителів місцевої школи, де син Данило навчався онлайн й одержав довідку, що пройшов курс за перший клас, тобто рік, перерваний війною, не зармановано. А ще жінка розповіла:

— Оскільки син у Харкові три роки займався футболом у клу-

бі «Металіст», то нам хотілося, аби він і на Волині, як радилі тренери, підтримував форму. Виручило те, що чоловік знайшов команду «Любарт» у спорткомплексі «Адреналін-Сіті» міста Луцька й возив туди сина. У травні Даня одержав тут першу медаль, а потім були й ще дві за успішну участь у різних турнірах. Безпосередньо в Переспі він мав можливість відвідувати безоплатно секцію тхеквондо й захистити біло-жовтий пояс.

Для самої Ольги Єрємєнки життя в Переспі, судачи з почутого, сповнене відкриттями. Вона встигла попрацювати

вчасно грядки, і в спекотні дні, на які не поспукився червень, полити, аби ті ж огірочки не засохли.

на зборі полуниць (робочі місця переселенцям надає через центр зайнятості підприємство «Ягоди Волині», очолюване Віталієм Шматуром). А одного літнього дня родичка чоловіка, яка живе в Переспі, взяла її з собою до лісу на чорниці. І жінка вперше побачила, де і як ростуть ці ягоди. Все це сьогодні дає їй підстави сказати:

— На Волині ми вже відчуваємо себе, як удома...

Єрємєнків зачарувала природа нашого краю з його озерами — відпочивали на Бережистому, що на Турійщині. І навіть якщо вони поїдуть із Переспи (є задум помандрувати згодом за кордон, зокрема у Словаччину, оскільки в Харкові повертатися з дитиною поки що небезпечно), то поведуть звідси спогад і про людську доброту та приязнь, із якою зустрілися тут, і ось такі вже незабутні враження та відкриття. ■

■ Погода

У гості на кілька днів загляне осінь

Найближчими днями на волинян чекає похмура та навіть прохолодна погода. Подекуди температура повітря впаде до 10 градусів вище нуля! Нарешті зможемо відпочити від нещадної спеки. Втім, сподіваємось, що літо відійшло ненадовго, бо в області саме почалися жнива

16-го небо весь день буде вкрито хмарами, без опадів. Вітер південно-західний, 8–10 метрів за секунду. Температура повітря вночі — 13 градусів тепла, вдень — 20.

17-го утримується хмарна погода, опади не передбачаються. Вітер північно-західний, 8–10 метрів за секунду. Температура повітря вночі — плюс 10 градусів, удень — плюс 21.

У Рівному 15 липня сонце вигляне з-за хмар лише вранці, без опадів. Температура повітря вночі — 16 градусів тепла, вдень — 23.

16-го майже весь день хмарно, проясниться лише ввечері. Температура повітря вночі — до 14 градусів тепла, вдень — 19.

17-го утримується хмарна погода, без опадів. Температура повітря вночі — 11 градусів тепла, вдень — 20. ■

Адресуємо щирі вітання з ювілеєм горохівчанину **Миколі Степановичу ПОЛЮХУ.**

11 липня наш колишній колега зустрів своє молодече 55-річчя!

Шановний імениннику! Ви з тих, кого називають справжніми офіцерами. Здружившись під час служби в Горохівському РВ УМВС України у Волинській області, ми й досі відчуваємо доброзичливість колективом. Знаємо Вас відвертою, порядною людиною, професіоналом та інтелігентом, надійним другом, чоловіком із неймовірним почуттям гумору, у якого слово ніколи не розходиться з ділом, а ще — затятим футболістом, котрий на футбольному полі, як і в житті, перемоги виборює з честю.

Ми бажаємо Вам, пане майоре, міцного здоров'я. Нехай сонце сяє для Вас любов'ю, небо усміхається зірковим сяйвом удачі, світлиця багатіє друзями і родинним щастям. З роси Вам і води на многі літа!

Від Горохівської організації пенсіонерів МВС України у Волинській області «Ветеран» голова організації Ігор БОГОНОС.

17 липня щирі вітання від рідних і друзів приймає житель села Церів Мар'янівської територіальної громади Луцького району, експрацівник Горохівського РВ УМВС України у Волинській області, старший лейтенант міліції **Віталій Вікторович ЯКОБЧУК.**

Шановний Віталію Вікторовичу! На службі й на заслуженому відпочинку Ви дорожите дружбою з колишніми колегами. З Вами просто й надійно, Ви вмієте жартувати й посумувати, підбадьорити, коли потрібна підтримка чи допомога. Цінуємо Вас за доброзичливість і відвертість.

На Ваш життєвий поріг ступає шановане 60-річчя! Зичимо, щоб ця знакова дата була провісницею Вашого щасливого многоліття в рідній мирній Україні. Ми бажаємо, щоб все було гаразд у Вашій родинній світлиці.

Нехай дні минають в обіймах радості, світлянки дарують надію, а роки — хороших друзів і достаток. Удачі Вам і Божого благословення! **Від Горохівської організації пенсіонерів МВС України у Волинській області «Ветеран» голова організації Ігор БОГОНОС.**

Вітаємо!

До 115 тисяч вбитими та пораненими сягають втрати росії у віроломній війні в Україні. Про це заявив радник голови Офісу Президента Михайло Подольак. Арміїські частини втратили 37 тисяч військовослужбовців, а приватні військові компанії — до 12 тисяч. Решта — поранені.

Слово – зброя!

Фото з архіву Тетяни ПОЛЕЖАЄВОЇ.

Викладач Оксана Приймачок нагадує: «Ми, українці, звертаємося одне до одного: «Пане, пані!»».

«А чому ви розмовляєте мовою ворога?!»

В обласному центрі Волині нині активно діють мовні клуби при університеті й бібліотеках: вимушено евакуйовані переселенці, а також деякі місцеві жителі вчать говорити українською. У кожного своя мотивація. Їхні викладачі охоче діляться знаннями, які допоможуть збагнути, що час переглянути позицію «какая різниця»

Оксана **КОВАЛЕНКО**

ЧОМУ ЛЮДИ ХОЧУТЬ ЗНАТИ УКРАЇНСЬКУ

Один із найбільш «досвідчених» клубів діє при Волинському національному університеті імені Лесі Українки: його учасники наприкінці червня відзначили три місяці навчання. За цей час усі, хто, вивчав українську, зуміли перебороти мовний бар'єр і стараються спілкуватися по-новому. На початку занять тут займалося до 45 людей, згодом майже половина (кияни й харків'яни) повернулася додому. Решта наполегливо працює. Здебільшого слухачі пенсійного віку, хоча є кілька — середнього. Кожен із них цікавиться українською з різних причин:

— Ми — українки! Ми — із Херсона й маємо велике бажання знати мову! Хочемо вільно розмовляти, а як приїдемо у рідне місто, щоб і там — українською, — діляться дві сестри

«**Перейшов на українську, бо російською мені стало розмовляти соромно. Уже соромно!**»

поважного віку.

— Я сам із Луцька, але останні роки жив у Києві. Перейшов на українську, бо російською мені стало розмовляти соромно. Уже соромно! — наголошує чо-

ловік середнього віку, який прибіг на урок одразу з роботи. Він розводить руками, даючи зрозуміти, що інші аргументи зайві.

— А ви знаєте, змушують вчити! Мені кажуть: «А чому ви розмовляєте мовою ворога?!». В магазині таке можуть сказати. У нас то на Сході такого препірательства не було, не заставляли, — ділиться пенсіонерка з Харківщини.

— Я в Луцьку живу й працюю. Розумію українську, можу й трохи говорити, але нарешті настав час зробити це належно, — мотивує свою присутність на занятті місцева мешканка.

— Скажу, що я тут, бо я в захваті від української мови й вважаю, що між досконалістю немає, — пояснює свій інтерес ще один лучанин, який, відчувається, добре володіє рідним словом.

ЯК ПРАВИЛЬНО ЗРОБИТИ ЗАУВАЖЕННЯ

Традиційне заняття з української, яке в стінах Лесиноного вишу проводить викладачка Оксана Приймачок за підтримки колеги Тетяни Полежаєвої, — це читання, аналіз тексту, обговорення та граматики. Кожен русизм тут лагідно підправляють, як і гортанну російську «г» замість м'якої української «ґ». Оксана Приймачок згадує, як на першому уроці запропонувала своїм дорослим студентам прочитати два слова «молоко» й «родина». Філологія згадує, якими здивованими були російськомовні українці:

— Звісно, в них виходило «малако» та «Родіна» замість «родина». Питаю їх: «Відчуваєте, «какая різниця»?!. Навіть Президент, який цей вислів перший застосував, он як тепер розмовляє українською! Важливо зрозуміти, що між ними (рашистами) і нами — прірва! І щоб не впасти в неї — маємо відрізнятись усім! Ви тут, бо відчуваєте цю прірву».

До своїх незвичайних студентів пані Оксана ставиться дуже шанобливо й заохочує не боятися розмовляти з помилками:

— Сказали не те слово — ну й сказали: головне, не помилка, а те — що беруться розмовляти! Я дуже пишаюся ними, тому що в них високий рівень мотивації. Звичайні студенти ніколи не попросять домашнє завдання, а ці нагадували, щоб задавала обов'язково! Це ж особливі люди, зі своїм великим життєвим досвідом. Налаштовуюся на уроки дуже серйозно: годинне заняття забирає у мене три години підготовки. Це в 90-х роках були ще книжечки «Український язик для починаючих» з діалогами в кафе, магазині... У нас уже рівень інтелектуальних дискусій. От і про Конституцію розмовляли до свята. Ми багато спілкуємося! Оксана Приймачок ділиться й своїми думками, як захопити ще більше людей вчити мову своєї держави:

— На декого, звичайно, тільки штрафом можна впливати. Але ж треба розуміти — держава не лазить вам під ковдру:

удома розмовляйте, як хочете! Державу цікавить, як ви спілкуєтеся в транспорті, в іншому громадському місці. І тут справді купа роботи!

— Як сказати людині, щоб вона перейшла на українську? Обов'язково в коректній формі! Все-таки зміна мови — це великий стрес! Наприклад, можна так: «Шановний, у нас триває війна з росією, ви перебуваєте в публічному місці, то чи не могли б ви розмовляти українською?».

Пані Оксана і її колега Тетяна працюють на волонтерських засадах. Обидві пишаються цим, але все ж сподіваються, що в недалекому майбутньому настане момент, коли потреба у таких клубах зникне. Філологія пропонує вдуматися в дійсність: «Як це звучить, що я викладаю курс української мови для дорослих громадян України?»

P. S. Окремі переселенці, в яких брала інтерв'ю упродовж минулого місяця, на запитання, чи збираються переходити на українську мову, кажуть, що прекрасно її розуміють. А от вчити, вважають, немає потреби, бо «не має значення, як розмовляти, головне — Україна в нас у серці». У той же час колега недавно «принесла» в редакцію історію про сусідку-вдову, чоловік якої загинув від рук рашистів. Та жінка ділилася, як боляче їй було, коли почула слова дитячої-переселенців у дворі свого будинку. На її запитання, чому ще не розмовляють українською, вони відказали: «А ми спрашивали. Мамы сказали, чтобы разговаривали, как нам удобнее...». Ця жінка, в якій війна забрала кохання та батька в її донечки (якій вона досі не має мужності сказати правду), переконана, що загибель за Україну її чоловіка безпосередньо пов'язана з тим, які саме рішення щодо мови, а також щодо церкви мають приймати її сусіди-українці, люди з інших міст і сіл — усі, хто живе в цій державі і вболіває за неї. ■

Актуально

Що потрібно знати про роботу Укрпошти в умовах воєнного стану

Як і під час карантину, Укрпошта продовжує працювати і під час війни: всі 4 місяці компанія виплачувала пенсії, соціальну допомогу та субсидії в усіх областях, здійснювала торгівлю продуктами харчування та товарами першої необхідності, приймала комунальні та інші види платежів і навіть оформлювала передплату на улюблені видання. Велике навантаження лягло на південь з фронтними областями. Наприклад, Укрпошта організувала роботу пересувних відділень у Сумській та Харківській областях через Полтавську дирекцію, а в Миколаївській в час, коли велика частина області була окупована, — через Кіровоградську. Така взаємозаміна неможлива, коли є лише стаціонарні відділення. А саме завдяки пересувним відділенням Укрпошта чи не єдина компанія, яка змогла надавати послуги на всій території України.

Пересувні відділення — це можливість жителям за місцем проживання отримати ширший спектр послуг у майбутньому (цифрові та банківські послуги у кожному населеному пункті країни). А ще — виконувати соціально важливу функцію доставки пенсій та соціальних допомог. Це не так відчутно у більш спокійних областях, проте в тих регіонах, де відбуваються активні бойові дії, роль пересувних відділень не переоціненна. На щойно звільнених територіях, де відсутній інтернет та світло, завдяки пересувним Укрпошта могла буквально на наступний день після дозволу військової адміністрації доставляти виплати пенсіонерам, продукти, ліки чи гуманітарну допомогу.

Хоч війна, на щастя, прямо не торкнулася всіх областей, її наслідки відчували всі. Через внутрішню міграцію відділення Укрпошти на Заході стали приймати більше клієнтів. І хоч Укрпошта по всій Україні надає однакові послуги, опиняючись у новому місті, клієнти часто зверталися до операторів та листонош із проханням роз'яснити, як працює пошта і які послуги можна

отримати.

«Ми бачимо, що у людей є багато питань, особливо у тих, хто змінив місце проживання і, відповідно, відділення, в якому обслуговувався раніше. Пенсіонери цікавляться, чи можна отримувати пенсію через відділення Укрпошти, чи з доставкою листоноші. Багато питають про фінансові послуги. Щоб наші клієнти могли все почути з перших уст, Укрпошта в червні почала проводити Дні Укрпошти в громаді, де начальники відділень разом із працівниками обласних дирекцій компанії відповідають на всі питання клієнтів», — розказав директор Волинської філії Іван ЛЮСАК.

День Укрпошти — це своєрідний день відкритих дверей, де всі клієнти — як існуючі, так і потенційні — зможуть отримати відповіді на всі запитання щодо послуг, які зараз надає Укрпошта. На Волині Дні Укрпошти вже пройшли у трьох громадах. Особливо клієнтам сподобалась можливість подати документи для переходу на отримання пенсії в Укрпошти прямо під час таких заходів — не завжди знаходиться час і можливість для цього. І тепер вони

отримують пенсію у себе вдома або на відділенні, зекономивши кошти на поїздки до банкомату або на комісію за зняття цих самих коштів із карт через термінали або банкомати інших фінансових установ.

День Укрпошти в громаді проходить регулярно, про що заздалегідь можна дізнатися з об'яв, які будуть розміщені у ваших населених пунктах, повідомленнях у соціальних групах ваших громад і тому подібне.

А поки винесемо ТОП питань, які найчастіше ставлять клієнти.

Чи займається Укрпошта доставкою пенсій, бо до війни говорили, що відділення будуть закритися?

Укрпошта надає всі необхідні жителям послуги у пересувних та стаціонарних відділеннях. Всього у Волинській області працюють 240 відділень: 143 стаціонарних та 97 пересувних. І в стаціонарному, і в пересувному відділенні пенсіонери зможуть отримати пенсії. Тим, кому пенсії додому приносила листоноша, так само будуть отримувати свої гроші з доставкою додому. Доставка пенсії — це не просто рядова послуга Укрпошти. Компанія несе відповідальність перед кожним клієнтом і мусить доставити соціальні виплати, субсидії та пенсії всім адресатам. Зокрема, за червень по Волинській області Укрпошта виплатила 98,3% пенсій.

Якщо пенсіонер раніше отримував пенсію на банківську картку, а зараз хоче перейти на обслуговування до Укрпошти, потрібно звернутися із відповідною заявою до Пенсійного фонду України.

Зараз навіть не потрібно їхати до Пенсійного фонду — все можна оформити на місці. Що і як зробити, підкаже листоноша або оператор найближчого до вас відділення поштового зв'язку.

Чи можна отримувати пенсію в Укрпошті, якщо в селі немає відділення?

Навіть якщо у вашому селі немає стаціонарного відділення, це не впливає на роботу Укрпошти. У ті населені пункти, де немає стаціонарних відділень, приїжджають пересувні.

Із початку воєнних дій вже 266 пересувних відділень Укрпошти почали працювати у 9 областях України. 25 точок базування у Вінницькій, Дніпропетровській, Житомирській, Івано-Франківській, Львівській, Полтавській, Тернопільській, Хмельницькій та Харківській областях вже обслуговують 2600 населених пунктів. Тепер 1,3 млн жителів віддалених сіл отримують усі необхідні послуги компанії.

У Волинській області працюють 97 ПВПЗ. У них, крім пенсій, можна отримати такі ж послуги, як і в стаціонарних: оплатити комунальні та інші види платежів, оформити передплату, відправити або отримати посилку, придбати продукти харчування та товари першої необхідності. Графік роботи пересувного відділення у вашому селі можна уточнити у листоноші або у старости.

Як отримати пенсію на новому місці?

Для тих українців, які змінили місце проживання у зв'язку з війною або з інших причин, та хочуть продовжувати обслуговуватися в Укрпошті, зокрема отримувати пенсійні чи інші виплати, потрібно оформити переадресацію.

Якщо ви виїхали з місця фактичного проживання, ви можете отримати свої виплати таким чином:

1. Зателефонуйте

— або до Контакт-центру Укрпошти за номером телефону 0 800 300 545 та оберіть кнопку 2 — розділ «Пенсії, соціальні виплати та субсидії» (усі дзвінки безкоштовні), або заповнивши онлайн-форму;

— або до Пенсійного фонду України за номерами телефонів, які розміщені за посиланням або передайте інформацію через електронний кабінет.

2. Повідомте про необхідність отримання пенсії, грошової допомоги за іншою адресою та передайте наступну інформацію:

● прізвище, ім'я та по батькові одержувача пенсії та/або грошової допомоги;

● адресу отримання пенсії/грошової допомоги до березня 2022 року;

● паспортні дані (серія та номер паспорта);

● номер телефону одержувача пенсії/грошової допомоги;

● спосіб отримання виплати (на відділення або за домашньою адресою)

● нову адресу доставки: індекс відділення Укрпошти або адресу тимчасового проживання.

Якщо ви отримували пенсію або грошову допомогу поштовим переказом, повідомте оператору додатково код переказу, який отримали в смс-повідомленні.

Ваші кошти будуть виплачені за заявленою адресою проживання протягом декількох днів.

Якщо ви поки не визначилися з місцем отримання виплати та бажаєте її отримати на будь-якому автоматизованому відділенні Укрпошти, до якого буде доступ, повідомте про це оператора. ■

■ **Фронтний щоденник**

«Дали по морді — і передали СБУ. Хоча треба було вбити»

...На вокзалі буквально на пару хвилин перетнулися дві колони чоловіків: кілька десятків «свіжомобілізованих неофітів» і з півтори сотні поранених, котрі чекали, коли їх розподілять по групах, що мали роз'їхатись на лікування та операції в різні міста воюючої України. «Мобілізаци» дивились на цих посірілих, втомлених, пошматованих людей, одягнутих у залишки пікселів, камуфляжів, лікарняні халати і старі футболки та шорти, як на своє можливе (не дай Боже!) майбутнє, а поранені і скалічені лише кидали на новобранців співчутливі погляди. Мовляв, і ви такими, хлопці, будете. Якщо, звичайно, пощастить... Слово хлопцям, які всупереч усім смертям вижили

Микола САВЕЛЬСЬ, львівський журналіст-криміналіст, редактор газети «Ратуша», який зараз під позивним Волоцюга захищає Україну в Донецькій області

Фото з архіву Миколи САВЕЛЬСЬА.

Микола Савельєв (у центрі): «Мої нові знайомі, бійці Нацгвардії із позивними Туча і Піля, які боронили Северодонецьк і нас із вами. Щирі хлопчачки, які лягли мені на серце».

— У мене позивний — Моїсей. Це без варіантів, бо прізвище Моїсеев. Я з 16 в АТО, а тут перевели мене на САУ. А я ж, бачите, який високий, то пішов заряджаючим. Ця біда вчора сталась: шрапнель накрила! Мехводу нічого, мені осколок у скроню і в ногу, а навідника, він гілки для маскуванню рубав, — через спину в серце на смерть. Я спершу думав, що він має шанси, підклав йому під голову ноутбук, шапку, хоча обличчя в нього відразу посіріло і знекровилось! Він сам із Дніпра, двоє діток маленьких лишилось...

Як я з осколком в скроні вижив — лікарі не розуміють. Просто не розуміють, і все. Ось він у мене в коробочці лежить. Мене ж від удару цим осколком метрів на три відкинуло... Контузія надважка — очі червоні і голова тріщить. Найбільше переживаю,

— Ти от думаєш, що «вата» й зрадники тільки у вас на донецькому напрямку, а воно аж зовсім не так. У нас 1-ша рота майже вся полягла, бо два фермери на Херсонщині завели руські нам у тил! 19 чоловік лишилось з піхотної роти! 19... А було більше сотні! Всі, між іншим, були тоді в шоломах, але без броніків. Не видали. Більшість родом із Кривбасу...

А ще піймали ми попа, який корегував вогонь російських «Градів»! Техніку розбили, школу знищили, людей місцевих багато поранило — а цьому «божому слугі» ворог за це на карточку скинув 40 тисяч гривень! Ти, чуєш, брате, — 40 тисяч гривень!!! А ти кажеш, не убий... Ні, ми його не вбили — передали СБУ, хоча у мене б рука не здригнулась...

— Як я з осколком у скроні вижив — лікарі не розуміють. Просто не розуміють, і все. Ось він у мене в коробочці лежить. Мене ж від удару цим осколком метрів на три відкинуло...

Поранило мене ПТУРОм (протитанкова керуюча ракета. — Ред.) — страшна зброя, скажу тобі. Я бачив, як ПТУР вибухово хвилею розірвав на дві половини командира підбитого танка, який вилізав через люк — од його верхньої половини до нас в окоп тільки рука прилетіла... Нас

тоді кинули в атаку лобову, де вже чекали вороги з ПТУРАми — думали, що ми наступатимемо з танками... Нас розбили в хлам! З'ясувалось, це був відволікаючий маневр — за цей час наші танки вдарили з іншого боку і відбили два села. Якби нам про це сказали, то ми б не тягнули з собою таку кількість боєкомплектів і гранат — мали б більші шанси втекти від вогню. ПТУР переді мною вдарив у дерево, думаю: якби не воно, то не мав би ти зараз, Анатолію, не тільки пальців на руці і одного ока, а й взагалі лишився б без голови, а то й без тіла. «Фартануло»...

— До нас в окоп прилетіло дві танкові болванки. Нас було там четверо. Врятував згин окопа. У всіх — важкі контузії, а у мене — три осколки в носі і кусок задниці черкнуло! На нас хлопці ходили дивитись, ніби ми бронтозаври, бо щоб два танкових снаряди за три метри і всі живі — це неймовірно! Думав, додому відпустять на 10 днів, а тепер чую: осколки витягнемо, підлатаємо, легенька реабілітація — і в окопи! А мені від тієї контузії голова просто розколюється! Наш начмед каже: «Молодий — все пройде!». А я таких молодих чоловік двадцять у пакети спакував на «дембель»...

Туча, Нацгвардія, геть молодий хлопчисько, воював у Северодонецьку:

— Ми з батьком — у сусідніх підрозділах. Він за мене переживає, я за нього. Як ото шість днів у Севері зв'язку не було, то я ледь головою не поїхав. Потім до мамки у Вінницю додзвонився,

то вона заспокоїла, що батько живий. Відразу стало легше. В Севері ми б піда... і наказали, якби не їхня арта — б'ють масово і дуже точно — ямка в ямку. Я бачу, бо піднімаю «пташку» в небо — і все, як на долоні! До речі, її треба піднімати в одному місці, а садити в іншому, бо ті «казли» такі речі відслідковують.

Були в нас і 200-ті, і 300-ті, але, якби не везіння, то лягло б нас там у десятки разів більше... Я, між іншим, до своїх з РПГ (ручний протитанковий гранатомет. — Ред.) і автоматом на адреналіні вийшов із вивернутою ногою! Якби хоч на хвилю зупинився віддихатись — вже б далі не пішов ні кроку...

Піля, командир відділення, Нацгвардія, воював у Северодонецьку:

— Я вже 5-й рік в армії — багато чого надивився. Коли Київщину від русні звільняли, заходили в містечка — люди нам на дровах борщ варили, останнє віддавали! Мені в пам'ять закарбувалася оповідь, як ці смердючі орки затягнули до себе в машину дівчинку-підлітка, її батько біг за машиною, кричав, а вони його зрізали автоматною чергою! Хіба таке пробачиш?!

...В Севері ми показали себе достойно. Хоча не можна було в місті в лоб атакувати, а такі команди віддавались! Ми нарвався на два кулемети і... самі все розмістили... В багатьох командирів настає ступор, бо вони просто не на своєму місці, а війна відразу показує, хто є хто. Всі ті, хто за своєю суттю є рвачами, кар'єристами на крові та імітаторами — це фундамент завтрашніх 200-х. Якщо їх не позбутись до бою — в бою це просто даремні жертви і вал похоронок!

Тішусь, до речі, що мені поламало пальці на руці, бо я страшенно люблю грати у футболі, і напевно, один із небагатьох, хто між відірваними руками і ногами обрав би краще цілі ноги! А ви, Волоцюго?

— Я Юра, морпіх, 503-та. Контузія важка, очі. Але то таке — до своїх хлопців обов'язково повернусь, що б лікарі не казали. Морпіх — це взагалі не рід військ, а стан душі... Ця війна провела тотальну очистку суспільства. Бачив Добкіна з бандерівським прапором на шапці? Думаєш, він змінився? Ні на грам. Що це? Правильно — страх. Значить, ми повинні на окупантів нагнати такого страху, щоб вони навіть боялись згадувати слово «Україна», а при словосполученні «український воїн» — просто всцикались! І не треба людей дурити — ця війна буде ще довго, і до цього ми повинні бути готові... Я в політику взагалі не лізу, але за провалену мобілізацію всі працівники військкоматів мають вже заміни на «нулях»! Бо тримати війська без заміни — це множити кількість самогубств і неадекватних вчинків — зрив нервової системи ніхто не скасовував. Навіть у російських нацистів що три місяці — ротація, а вони ж, як на мене, взагалі не люди, якщо подивились за 80 долларів у день вбивати і гвалтувати жінок та дітей! І без різниці, хто він — тувинець, бурят чи дагестанець. Після повернення в свої болота чи гори ці виродки повинні ночами здригатися від грому і блискавок! А наші розвідники повинні знаходити пілотів літаків, які пускали ракети на Кременчук і Одесу, їх викрадати і судити, а якщо не вийде — ліквідувати. Бо інакше ці виродки приповзуть до наших онуків. ■

Перейшов на українську, бо російською мені стало соромно. Уже соромно!

Щоб не комісували. Я хочу і буду воювати! Це моя земля, і я, Сашко Моїсеев, киянин, жодній потлоці не дозволю тут качати права! Ворога я зневажаю глибинною зневагою — ось він я, на фронті, який обрав свій шлях воїна, стріляй в мене! А ти, падла, гатиш по мирних людях, по жінках та дітях, ти не маєш права називатись солдатом — ти тупий агресор, окупант і шваль! Тут ти приречений!

...Я маю двох синів. 5 років і 1,5. Хороші хлопчики. Дуже їх люблю. Може, перед «передком» вдасться їх побачити?

— Мій брат піймав з друзями біля Енергодара «рашасолдата». В повному екіпуванні, але без автомата — видно, побіг від своїх не в той бік. Той почав скиглити. Мовляв, обманули, не сказали, куди йдемо! Брат каже: «Ану, розблокуй свій телефон!» Той не хоче. Брат його попросив, єдиним ударом в яйця. Той розблокував. А там у месенджері: «Папа, мама, режем хохлов — скоро будемо в Києві!» Дали по морді — і передали СБУ. Хоча треба було вбити, бо воно невинуватне. Але і обмінний фонд потрібний, правильно?

■ **Герой із сусідньої вулиці**

Волинський чернець воює на передовій

До здобуття духовного сану чоловік був на військовій службі

Олена КАЛЕНЮК

«На фронті й у миру він — Михайло. Як і інші воїни зі зброєю в руках борються за кожен шматок української землі, спалюючи ворогом, — розповідає про побратима пресслужба 14-ї окремої механізованої бригади імені князя Романа Великого.

У звичайному мирному житті він — ієродиякон Пімен, чер-

нець, викладач катехізису у Волинській православної богословської академії. Але в умовах воєнного стану не зміг залишатися осторонь. З початком війни відчув, що мусить іти захищати державу, ділиться роздумами Михайло:

— У перші дні після 24 лютого не знаходив собі місця в монастирі: від того, що відбувалося навкруги, просто розривало зсередини... Маючи воєнний досвід, адже до здобуття духовного сану я служив у нашій Князівській 14-й бригаді, попросився на фронт. І хоча мій духовний

сан мені це забороняв, з благословення митрополита я мобілізувався й зараз тут: зі зброєю в руках разом із побратимами роблю те, що повинен, для своєї держави та свого народу. Ми захищаємо своє! З нами Бог і Україна! Перемога за нами!

Має Михайло на такий випадок і духовне слово:

— ...І розвіються вороги Його, і нехай біжать від Лиця Його всі ненависники Його. Як щезає дим, нехай щезнуть, як таниє віск від вогню, так нехай загинуть... Нині, і повсякчас, і навіки віків. Амінь. ■

Духовний сан забороняв Михайлу брати до рук зброю, але з благословення митрополита Луцького та Волинського Михаїла чоловік воює.

■ Завтра зустрінемо разом!**«І заради своєї мами передплачую «Волинь», вона є давньою вашою шанувальницею»**

Цього разу подарунок* від нашої газети — 1000 гривень — ми доставили у Ковель: він дістався територіальному менеджеру Волинської дирекції АТ «Укрпошта» Інні Радзієвській (на фото)

Катерина ЗУБЧУК**«ТО ВИ З УКРАЇНИ ПРИЙХАЛИ?!»**

Записуючи в редакційний бухгалтерський документ дані паспорта Інни Володимирівни (така формальність передбачена податковим законодавством), ми звернули увагу на те, що він виданий у... Сімферополі. На наше здивування: «О, то ви в Криму жили!» — жінка сказала:

— Була така сторінка в моєму житті... Я — ковельчанка. Після школи вступила на навчання в Одеську академію зв'язку. Коли одержала диплом, то ще хотілося світу побачити, тож раділа, що за розподілом потрапила в столицю Автономної Республіки Крим. Їхала за місцем призначення зі своїм майбутнім чоловіком-полтавчанином, який вчився у тому ж виші, що й я, тільки на іншому факультеті й закінчив його на рік раніше. У Сімферополі й весілля

«Зараз можна все прочитати в інтернеті, але коли візьмеш в руки «живу» газету, яка пахне друкарською фарбою, то це зовсім інше відчуття й сприйняття.»

наше було, і син народився. Сім літ прожили там.

З роботою склалося все добре. Спочатку Інна Радзієвська працювала на пошті, згодом

Пані Інна та її мама Ніна Іванівна серед квіткового царства біля їхнього будинку.

перейшла на приватне підприємство — виробничу компанію «Кримтел». А ось із побутом, як пригадує, були проблеми. Найперша незручність — те, що вода подавалася лише вранці і ввечері. Але людина, як зауважує наша героїня, до всього звикає, і до цього б звикли.

— Важче було прийняти інше, — каже Інна Володимирівна, пригадуючи таке: — Ми ж розмовляли українською, а місцеві — переважно російською. Якось до нас приїхали родичі. Ми з ними гуляли в міському парку, щось купували, спілкуючись між собою рідною мовою. І почули з приводу цього: «То ви з України приїхали?!». Мені було дивно: кримчани не вважали, що вони

в Україні живуть. Ми були в Сімферополі під час Помаранчевої революції. Звичайно, знали про українських людей, але багато було й проросійськи налаштованих. Тож жартували, що живемо ніби в тилу ворога, ще й думки не маючи про події 2014-го,

коли Крим буде анексовано.

І таке «життя ніби в тилу ворога», і відсутність квартири (сім'я мешкала в гуртожитку з відповідними зручностями) значною мірою вплинули на те, що у 2008 році подружжя вирішило переїхати в Ковель.

«ХОЧ І ВИПАДКОВО ВИБРАЛА ПРОФЕСІЮ, АЛЕ НІКОЛИ НЕ ПОШКОДУВАЛА ПРО ЦЕ»

У рідному для Інни Володимирівни місті само собою вирішилося житлове питання.

— Жили ми в будинку моєї мами, — розповідає жінка. — А куди йти працювати? Звичайно, на пошту, бо це вже знайома, рідна справа, те, що ти знаєш. До речі, після восьмого класу я вступала в педагогічне училище, оскільки мені казали, що буду доброю вчителькою, але не добрала балів і пішла в дев'ятий клас. А закінчивши середню школу, про вчительський факт уже й не думала. І професію зв'язківця, по правді, вибрала випадково (після одинадцятого класу багато хто ще остаточно не визначився з тим, чим хотів би займатися в житті), але ніколи не пошкодувала про це.

Починала Інна Володимирівна з оператора відділення, була й начальником відділу передплати, заступником начальника Ковельського центру поштового зв'язку. А тепер уже два роки вона — територіальний менеджер Волинської дирекції АТ «Укрпошта». Робота нашої героїні пов'язана з передплатою друкованих видань, зокрема й «Волині». І сама вона випикує нашу газету.

— Звичайно, зараз можна все прочитати в інтернеті, — говорить Інна Володимирівна, — але коли візьмеш в руки «живу» газету, яка пахне друкарською фарбою, то це зовсім інше відчуття й сприйняття. Я ще ж удома маю давнього шанувальника «Волині» — маму, тож і заради неї передплачую це видання. Якщо сама щось не встигну прочитати, то вона мені обов'язково розповість.

На що витратить 1000 гривень від «Волині»? Коли про це зайшла мова, то жінка не готова була дати відповідь, бо «дуже несподівано дістався подарунок — й не думала про це». Але ясно, що використовує гроші на добру справу. Як розповідала Інна Володимирівна, біля будиночка в приватному секторі, в якому вони живуть тепер утрюх — вона, вісімнадцятирічний син і її мама («з чоловіком розлучились — буває так у житті»), росте багато квітів — цвітуть вони з ранньої весни й до пізньої осені. Може, поповнення їх розмаїття, в якому дуже кохається, як наголосила наша героїня, її мама, і буде такою доброю справою?.. ■

*Під подарунком мається на увазі придбання товару за 0,01 гривні.

Ваша передплата - це наші снаряди в інформаційній війні з російським окупантом! Биймо ворога разом!

Тим паче, якщо ви випишете газету «Волинь-нова» на місяць (30 грн),

щотижня матимете шанс виграти 1000 гривень!

ПЕРЕДПЛАТНІ ІНДЕКСИ: 30000, 60306, 60305, 86772 (для читачів Волинської області), 97847 (для читачів Рівненської області), 61136 (для читачів інших областей).

ОГОЛОШЕННЯ ДЛЯ ВСІХ

E-mail: volyn476@gmail.com

Тел.: (0332) 28-39-32, 066 82 47 160 – Vodafone, 096 77 31 037 –

Київстар, 066 82 47 160 – Viber, Telegram, WhatsApp.

Ціна приватного оголошення у нашій газеті — **30 грн за одне найменування + 10 грн, якщо ви бажаєте розмістити на сайті www.volyn.com.ua в рубриці «Господарські секрети»**. Вартість оголошення про купівлю чи продаж с/г техніки (більше, ніж три одиниці); с/г продукції; будівельних матеріалів; меблів та ін. становить **80 грн за один раз публікації + 20 грн (за сайт)**. Вартість оголошення про послуги — **80 грн + 20 (за сайт)**. Оголошення, які виділені рамкою, + **30 грн (за сайт + 30)**. Вартість оголошення про згубу — **30 грн + 10 (за сайт)**. Оплата у відділеннях ПриватБанку. Розрахунковий рахунок є у кожному номері газети.

НЕРУХОМІСТЬ

- У селі Грибовиця Володимирського району продається великий дерев'яний будинок (8x12) із господарськими спорудами, ділянка (0.8 га). Є великий сад, багато ягідних кущів, поруч ліс. Тел. 096 50 10 474.
- Продам (або здам для переселенців) хату у с. Гірки Любешівського (тепер Камінь-Каширського) району. Тел. 097 14 27 500 (Валерій Михайлович).
- Продається садиба (або здам для переселенців) у с. Козлів (2 км від Локач). У хаті зроблений косметичний ремонт. Загальна площа землі — 20 соток. Є 5 соток городу, садок. Усе приватизоване. Тел.: 095 58 85 064, 097 14 27 500, 097 01 85 259 (Валерій Михайлович).
- У смт Рокині (12 км від Луцька) здам в оренду або продам квартиру (4 кімнати, усі зручності, є меблі). Тел. 050 37 88 524.

- Продається садиба поряд із смт Колки Луцького району (околиця села, біля річки). Будинок з усіма комунальними зручностями. Є земельна ділянка (67 соток). Тел. 067 84 95 959.

СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКА ТЕХНІКА

- Продам нову зернову віялку з мотором (безрешетна, відвіює усі види зерна). Тел. 068 84 52 196.
- Куплю трактор Т-25 у будь-якому стані. Тел. 050 95 30 249.
- Терміново недорого продається трактор ЮМЗ-6 АКЛ у дуже доброму робочому стані. Можлива доставка. Тел. 096 80 48 733.
- Продається у дуже доброму стані зернозбиральний комбайн «Клас Консул», прес-підбирач «Джон Дір-332», новий п'ятирядний культиватор міжряд-

ного обробітку. Тел. 097 56 55 380.

- Куплю трактори Т-40, Т-25 та інші у будь-якому стані. Можна на запчастини. Тел. 098 08 61 667.
- Куплю трактор Т-25 в будь-якому стані. Тел. 050 95 30 249.
- Продам трактори Т-25, МТЗ, «Джон Дір», зернозбиральні комбайни, дискові борони, роторні косарки, обприскувачі (навісні та причіпні), саджалки, сівалки, плуги та плуги оборотні, культиватор для міжрядного та суцільного обробітку, картоплекомбайни, навантажувачі (фронтальні та телескопічні), гноєрозкидачі, розкидачі мінеральних добрив, шпагат «Юта», ґрунтофрези, зерношнеки, прес-підбирачі, шини до тракторів, твердопаливні котли «DEFRO», різну с/г техніку. Тел.: 097 23 95 170, 066 72 14 192.

РІЗНЕ

- Продам пиломатеріали: дошки (обрізані та необрізані), балки, крокви, рейки монтажні. Доставлю. Тел.: 097 64 92 371, 099 18 13 332.
- Продам торфобрикети, щебін різних фракцій, пісок, камінь бут, формак, відсів, цеглу білу та червону, чорнозем, землю на вимостку, блоки, цемент, гній. Доставлю. Вивезу будівельне сміття. Тел.: 099 61 14 575, 097 34 43 386.
- Продам жом, торфобрикети, дрова, пісок, щебін різних фракцій (насіпом та в мішках), камінь бут, цеглу білу та червону (нову та б/в), землю на вимостку, гній, цемент. Доставлю. Вивезу будівельне сміття. Тел.: 099 33 74 034, 096 99 43 100.

- Продам цеглу білу та червону (нову та б/в), шифер (б/в), дрова рубані (твердої породи), торфобрикети, пісок, щебін, відсів, керамзит, глину, чорнозем. Доставка. Послуги мінінавантажувачем «Бобкат» та автомобілем ЗІЛ. Тел.: 050 73 95 444, 067 45 02 527.
- Продаються тільна телиця від доброї корови, молода корова (Луцький район). Тел. 066 51 84 556.
- Куплю свиней, телят, корів. Тел.: 097 80 96 918, 097 98 53 068.

ПОСЛУГИ

- У смт Рокині (12 км від Луцька) здам в оренду або продам квартиру (4 кімнати, усі зручності, є меблі). Тел. 050 37 88 524.
- Перекриваю дахи, мурую стіни з блоків, цегли, роблю монтаж та підшив водостоків, утеплення фасадів, виконую бетонні роботи. Тел. 098 39 05 559.

ВВАЖАТИ НЕДІЙСНИМИ

- Загублене посвідчення батьків багатодітної сім'ї (АС 016179), видане 13.05.2011 р. на ім'я Кардаш Валентина Панасівна та Кардаш Олександр Васильович, вважати недійсним.
- Загублений додаток до свідоцтва про здобуття базової середньої освіти (серія СЧ № 454094) вважати недійсним.
- Загублений додаток до диплома (№ 42320156), виданий 30 червня 2020 р. Східноєвропейським національним університетом ім. Лесі Українки, юридичний факультет, на ім'я Полінчук Надія Юріївна, вважати недійсним.

Увага! Оголошення подаємо за новою редакційною адресою: м. Луцьк, вул. Ковельська, 2 (4-й поверх).

■ Оце так!

72-річний Богуслав Галицький розбещував неповнолітніх спортсменок?

У кабінеті заслуженого тренера України в приміщенні Волинської обласної ДЮСШ у Луцьку знайшли десятки сексуальних іграшок

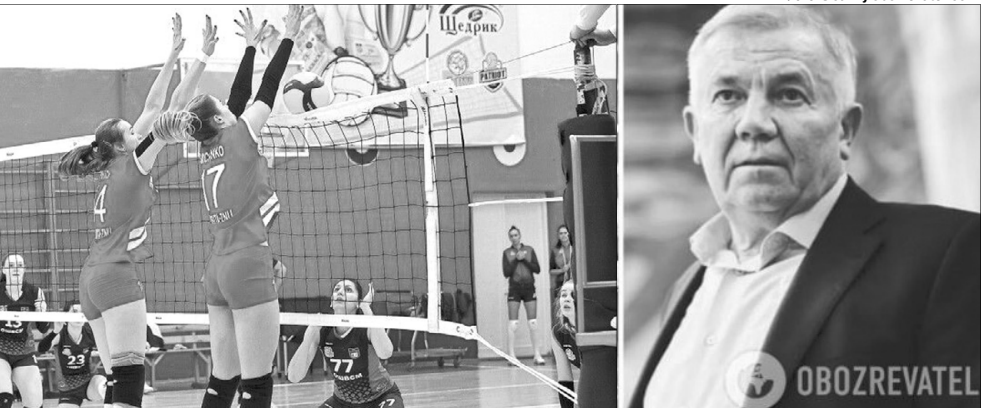

Фото із сайту obozrevatel.com.

У колективній заяві батьків кількох вихованок на адресу директора спортшколи йдеться, що тренер систематично принижував честь та гідність дітей і вчиняв до них дії сексуального характеру.

Юстина КОЛОМІЄЦЬ

Знаменитого в Україні наставника жіночої волейбольної команди «Волинь-Університет» Богуслава Галицького звинувачують за кількома статтями Кримінального кодексу України. Зокрема, йдеться про зґвалтування неповнолітніх, вчинення сексуального насильства та розбещення дітей.

Слідство встановило, що фігурант упродовж тривалого часу вчиняв кримінальні правопорушення проти статевої свободи та недоторканності своїх вихованок. Використовуючи авторитет та вплив,

«Використовуючи авторитет та вплив, він принижував і залякував дівчат, змушував їх оголюватись та вчиняти непристойні дії.»

він принижував і залякував дівчат, змушував їх оголюватись та вчиняти непристойні дії. Такі безчинства влаштовував і в приміщенні тренувального закладу в Луцьку. Правоохоронці кажуть, що він розбещував дівчат протягом 2012–2021 років.

Під час санкціонованого обшуку в ка-

бінеті тренера вилучили предмети, що свідчать про ці дії. Серед знахідок були десятки фалопітаторів, вібраторів та інші сексуальні стимулятори. Наразі відомо про п'ятьох потерпілих, які на момент вчинення вказаних злочинів не досягли повноліття: вони написали до поліції відповідні заяви.

За процесуального керівництва Луцької окружної прокуратури зловмиснику 8 липня оголошили підозру. Прокурори наполягатимуть на обранні підозрюваному запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою.

Як повідомив один із місцевих телеканалів, приводом для обшуку було звернення батьків кількох волейболісток до директора спортшколи щодо сексуальних домагань з боку тренера.

До слова, Богуславу Галицькому 72 роки, він має почесні звання, зокрема: заслужений тренер України, відмінник народної освіти України, заслужений працівник фізичної культури і спорту України.

Журналісти намагались зв'язатися з ним, аби отримати коментар щодо ситуації, однак той не взяв слухавки. Відомо, що на момент прецеденту Богуслав Галицький перебував у лікарні. Слідчі Луцького райуправління поліції продовжують відбирати покази і встановлюють усі деталі злочинних дій особи. За скоєне порушнику загрожує до 12 років позбавлення волі. ■

перетворюється на 200-ту. Слава ЗСУ!

:)) :)) :))

– Почому ваші черешні, пані?

– 90 грн/кг.

– Йой, почекаю нашу...

– Та це наша.

– А чому так дорого?

– Що ви хочете, жіночко, в країні війна.

– Та й що що війна, може, вашу черешню бомбили?

:)) :)) :))

– Софочко, навіщо ти накупила стільки презервативів? У тебе таки ж немає чоловіка.

– Ох, Белло Марківно! У черзі в аптеці за мною стояла сусідка, заради її відвислої щелепи я ніяких грошей не пошкодую!

■ Нехай смакує!

Foto із сайту ukusta.ru.

Хочете бути здоровими — споживайте смородину.

Цілюща, ароматна, вітамінна...

Усі ці епітети стосуються садової культури, яка стала настільки популярною, що, здається, немає присадибної чи дачної ділянки, де її не вирощують. Воно й не дивно, адже смородина по праву вважається своєрідною вітамінною коморою. Тож людям, котрі дбають про власне здоров'я, просто необхідно включати ці ягоди у свій раціон. А приготувати з неї можна не лише компоти й варення...

СМОРОДИНОВИЙ СОРБЕТ

Дивовижно ніжні смачні натуральні ласощі з такою незвичною назвою припадуть вам до вподоби з першої ложки. Охолоджена солодка страва з фруктів чи ягід і цукрового сиропу належить до різновидів морозива

Інгредієнти: 500 г ягід (можна замінити смородину будь-якими іншими), 1 ст. л. лимонного соку, 150 г цукру, 20 г крохмалю, 0,5 л води, м'ята за смаком.

Приготування. Ягоди збити блендером до стану пюре, протерти через сито, щоб позбутися кісточок. Поставити пюре в холодильник, а кісточку залити водою (450 мл), додати цукор і проварити. Процідити, сироп вилити у каструлю, додати лимонний сік і довести до кипіння. У 50 г води розмішати крохмаль і влити у киплячий сироп, варити до загустіння (близько хвилини) — вийде кисіль. Охолодити його, змішати з пюре, поставити в морозилку і кожні 20–30 хвилин розминати суміш виделкою або збивати блендером. Подавати сорбет із листочком м'яти.

ЗАПАШНИЙ ДЖЕМ

Надокучило звичайне варення? Спробуйте щось новеньке!

Інгредієнти: 1,2 кг смородини, 0,6 кг черешні (без кісточок), 0,8 кг цукру, 0,5 скл. води.

Приготування. Черешні вимити, видалити плодоніжки й кісточку. Всипати ягоди у киплячий сироп із 300 г цукру та пів склянки води, проварити 10–15 хвилин, потім відкинути на друшляк (сироп залишити). Смородину прогріти в каструлі під кришкою і протерти через сито. Влити до цього пюре сироп і варити 15–20 хвилин, потім додати цукор, знову закип'ятити, в гарячий джем всипати черешні, перемішати, проварити ще 1–2 хвилини, розкласти в чисті простерилізовані банки й закрутити.

СМОРОДИНОВИЙ СОУС ДО М'ЯСА

Таке доповнення надасть нового смаку будь-якій м'ясній страві

Інгредієнти: 1 скл. смородини, 50 г вершкового масла, 0,5 скл. води, 0,5 скл. сухого червоного вина, 1 ч. л. солі, 1 ст. л. цукру, чорний перець до смаку.

Приготування. На сковороді розтопити вершкове масло, додати сіль і цукор, тим часом помити смородину й обсушити її на рушничку. Коли суміш на сковороді закипить, влити вино і всипати смородину, готувати на слабкому вогні упродовж 5–7 хвилин, за бажанням додати перець. А для любителів більш пікантного смаку можна покласти сушену м'яту і гвоздику. Зняти з вогню, трохи остудити і перетерти через сито чи подрібнити блендером. Такий соус чудово поєднується з телячиною, яловичиною і свининою, причому і з холодною, і з гарячою. Ним можна полити нарізаний м'ясний рулет.

ТЕРТИЙ ПИРІГ

Ця домашня випічка підкуповує смаком і простотою. Для начинки можна використовувати і густе варення, і свіжі ягоди, і заморожені (причому останні попередньо розморожувати не потрібно)

Інгредієнти: 2 скл. пшеничного борошна, 1 скл. картопляного крохмалю, 1 скл. цукру, 200 г вершкового масла або маргарину, 1 яйце, 1,5 ч. л. соди (погасити оцтом), 1,5 скл. смородини, 1–2 ст. л. цукру для посипання.

Приготування. Змішати в мисці борошно, картопляний крохмаль, цукор, додати дрібку солі. Влити розтопленний, але не гарячий маргарин і збити яйце. Швидко перемішати і додати погашену соду. Замісити м'яке тісто і розділити його на дві частини. Загорнути в харчову плівку і покласти в морозильну камеру на годину. Деко застелити пергаментним папером і злегка змастити маслом. Дістати з морозилки одну частину тіста, натерти на бляшку, розрівняти. Зверху викласти ягоди, присипати їх цукром. Потерти на смородину другу частину тіста і поставити в розігріту до 180 градусів духовку на 45 хвилин або до появи золотистої скоринки. Перед подачею пиріг остудити.

ЛІКЕР «СМОРОДИНОВА КАЗКА»

Для його приготування беріть якісну горілку, щоб отримати якісний напій

Інгредієнти: 1 кг смородини, 1 кг цукру, 1 л горілки.

Приготування. Промиті й обсушені ягоди смородини в трилітровій банці засипати цукром і залити горілкою. Щільно закрити кришкою, поставити в темне місце і забути про настоянку на 3–4 місяці. Потім процідити, розлити у пляшки і закупорити корками. ■

Анекдоти

:)) :)) :))

У Галі пішла непруха... Чоловіка захавала у Польщу. Брат відкосив. Сина відмазала... А Галю призвали в армію!

:)) :)) :))

– Тату!
– Що?
– Наш кіт у капці накакав!
– Що? Ах ти, скотино, вб'ю заразу!
– Та не в твої, а в бабини!
– А-а-а, ну тоді дай йому сметанки!

:)) :)) :))

2-га армія світу впевнено

www.volyn.com.ua

Головний редактор і відповідальний за випуск

ЗГОРАНЕЦЬ Олександр Олександрович

Тижневик «Газета Волинь».

Набрана і зверстана в комп'ютерному центрі ТЗОВ «Газета «Волинь»

ЗАСНОВНИК: ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ «ГАЗЕТА «ВОЛИНЬ»

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ І ВИДАВЦЯ: 43016, Луцьк, вул. Ковельська, 2.

E-mail volyn.nova@gmail.com, reklama.volyn@gmail.com

Заснована 27 вересня 1939 року.*

Редакція залишає за собою право літературне редагування наданих матеріалів без узгодження з автором. Рукописи не повертаються й не рецензуються. Редакція може не поділяти думку авторів. Передрук або відтворення будь-якої форми матеріалів, розміщених у газеті «Волинь-нової» чи на її інтернет-сторінці, без письмової згоди видання заборонено. Публікації під рубриками «Офіційно», «Політика», «Точка зору», «Секрет успіху», «Благодійність», «Економіка», «Актуально», «Добра справа», а також із позначкою «—» друкуються на правах реклами. За зміст рекламних матеріалів та листів, надісланих читачами, газета відповідальності не несе.

Редакція залишає за собою право відмовити в розміщенні рекламної статті, якщо її зміст суперечить законодавству України, нормам моралі або може завдати шкоди виданню.

Телефони редакції: (0332) 28-39-32, 78-07-70, 78-38-94, 066 82 47 160, 096 77 31 037

ВІДДІЛИ РЕДАКЦІЇ

Заступник головного редактора	Політики	Місцевого самоврядування і сільського життя
Борох Сергій Іванович	Уліцький Василь Михайлович	Вітінська Аліна Степанівна
Головний бухгалтер	Економіки	Освіти і культури
Вдовиченко Тамара Федорівна	Лісова Алла Степанівна (244) 3-11-78	Коваленко Оксана Анатоліївна
Відповідальний секретар	Інформації	Листів і зв'язків з читачами
Харчук Олена Андріївна	Кравчук Ірина Олександрівна	Федрицький Олег Володимирович
Літературні редактори	Відділ інтернет-новин	Реклами
Місюк Олена Миколаївна Банана Олесь Андріївна	Криштоф Олег Степанович	Влашинь Леся Степанівна 0971552622
		Приватних оголошень
		Тимошук Руслана Борисівна

ТЗОВ «Газета «Волинь»
п/р UA83305299000026007000803281
КБ Приватбанк, МОФ 095299, ЄДРПОУ 02471695

Друк офсетний. Обсяг 3 друк. аркуші

ПЕРЕДПЛАТНІ ІНДЕКСИ: 30000, 60306, 60305, 86772 (ДЛЯ ЧИТАЧІВ ВОЛИНСЬКОЇ ОБЛАСТІ), 97847 (ДЛЯ ЧИТАЧІВ РІВНЕНСЬКОЇ ОБЛАСТІ), 61136 (ДЛЯ ЧИТАЧІВ ІНШИХ ОБЛАСТЕЙ).

Реєстраційні номери: ВЛ №518-251 Р від 02.03.2018 р., КВ №22901-12801-ПР від 15.09.2017 р., РВ №690/243-Р від 07.11.2017 р.

Віддруковано: ТОВ «Поділля-Тер», м. Тернопіль, вул. Текстильна, 28 тел.: (0352) 52-27-37. http://a-print.com.ua
Тираж згідно із замовленням.
Замовлення №824.

Знай наших!

Фото Оксани КОВАЛЕНКО.

«Куди б я не їхав — всюди беру із собою всі свої інструменти!»

Увага, вікторина! Дим від його жертви стелився по землі...

А в того, що заги-
не, — пішов у небо**Грицько ГАРБУЗ**

Щоб ви не подума-
ли, що в дядька Грицька
«шарікі зайшли за ролікі»,
тобто з глузду з'їхав, нагадаю за-
питання, до якого і привели думки
в заголовку...

**«ГРАНАТОБУЗ
ІЗ СЕКРЕТОМ-13»**

Не чума. Не СНІД. Не коронаві-
рус. Навіть не Друга світова війна.
Але одного дня завдяки цій «хворобі»
населення нашої планети змен-
шилося одразу на 25%. І передвіс-
ником цього став дим.

**Як називалася «хвороба»,
яку ми заховали у гранатобузі?**

Аж 7 наших учасників вказа-
ли правильні варіанти відповіді:
«Братовбивство», «Заздрість»,
«Каїн», «Каїнова печать». Але
за умовами конкурсу переможців
має бути два, тому знову вдалися
до жеребкування. І завдяки вчор-
ашньому імениннику — підпол-
ковнику поліції, ексслідчому
Горохівського РВ УМВС Украї-
ни у Волинській області, а нині
крутому поштовику Петру Іва-
новичу Бабю — по 100 гривень
Збройним силам України ми
перерахуємо від імені Анатолія
Скальта із міста Жмеринка Ві-
ницької області і Миколи Куяви
з волинського Ковеля.

Переможців назвали — час гу-
кати нових!

**«ГРАНАТОБУЗ
ІЗ СЕКРЕТОМ-15»**

Тільки представлять цю люди-
ну — а ви вже витанцюєте. І зга-
дуєте дитячу пісеньку, один із геро-
їв якої — тезка людини, пов'язаної
з тими, про кого говорили: «Європу
знов чарує гра команди з берегів
Дніпра». А ще наш герой одружився
з жінкою, яка має те саме ім'я, що й
всесвітньо відома особистість, яка
одного разу вирішила зникнути і від
свого чоловіка, і від світу. Резуль-
тати «пропажі» ми із задоволенням
«пожинаємо» і нині, хоч «пройшли
вже роки і ми стали батьки» (і ді-
дусі, і прадідусі, і прапрадідусі...).
І від їхньої любові, яка не пропала,
на світ появилася «королева», хоча
в реальному житті нині, образно
кажучи, — «принцеса». До речі, ко-
лись і ми жили в «королівстві» їх-
ніх дідів. А оскільки при згадці про
нашого героя одразу хочеться ви-
танцювати, то й заховати ми ви-
рішили музичний інструмент, який
так і кличе «дати лиха заклобукам»,
бо без посередньо асоціюється
з описаною нами відомою у світі
персоною.

**Що саме знаходиться у гра-
натобузі?**

Слово-відповідь треба наді-
слати до 21 липня (включ-
но) тільки у вигляді sms-по-
відомлення на номери:
0501354776 і **0672829775**,
обов'язково вказати після сло-
ва-відповіді у дужках ще й своє
ім'я і прізвище (наприклад: «Гра-
натомет» (Галина Гармата)).
Цей номер і братиме участь у що-
тижневому жеребкуванні при ро-
зигріші призових волонтерських
200 гривень (100 — від газети
«Волинь» і 100 — від «Цікавої га-
зети на вихідні»), якщо правильних
відповідей буде більше, як одна. Ці
кошти ми перерахуємо на допо-
могу українській армії, вказавши
ваше ім'я як волонтера-благодій-
ника.

Смерть кровопивці путіну!

Учнів Юрія Фокшея, які тріумфують на «Євробаченні», називають «фокшеєнятами»

Фото із сайту uk.wikipedia.org.

Знаний учитель: «Багато хлопців, які
воюють, позамовляли у майстрів сопілочки.
Думаю, така музика заспокоює і трохи
віддаляє від тої страшної біди».

Закінчення. Початок на с. 1

Оксана КОВАЛЕНКО**«МОЇ СТУДЕНТИ НА ДЕРЖАВНОМУ
ІСПИТІ МАЮТЬ ЗІГРАТИ
НА 5 ІНСТРУМЕНТАХ»**

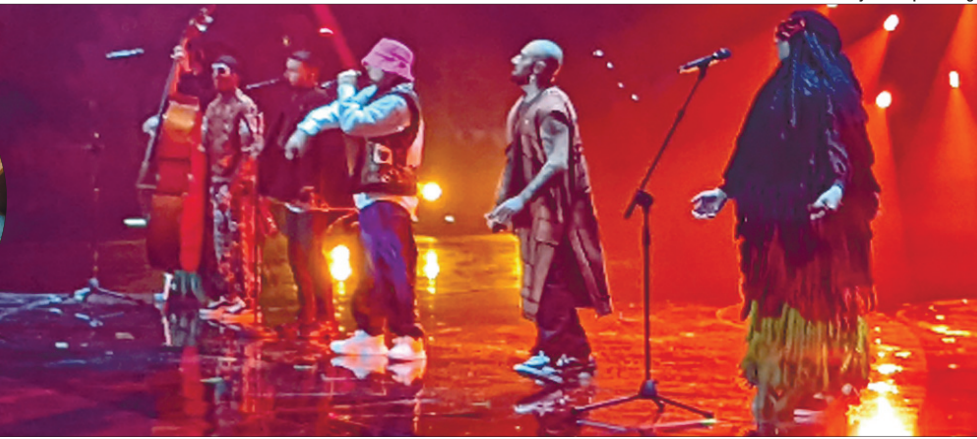
Ігор Діденчук, Віталій Дужик, Тимофій
Музичук — сучасні зірки з міцним волин-
ським корінням. У складі гурту KALUSH
Orchestra на всесвітньо відомому конкурсі
«Євробачення-2022» заклали іноземців
підтримати Маріуполь та «азовців», а потім
продали свій «Срібний мікрофон» (вперше
в історії), щоб передати вторговані 900 ти-
сяч доларів українській армії. Вони захо-
плюють слухачів репом із фольклорними
мотивами та українською автентикою.
А серед їхніх слухачів є один чоловік, який
знає, як працювали музики, щоб грати
саме так, як тепер. Це Юрій Фокшей, їх-
ній викладач. Він називає усіх, кого навчав
і навчає тримати сопілку, «мої діти». Каже,
буває, й «мої калушівці».

... Ми зустрічаємося з Юрієм Фокше-
єм у його кабінеті в Луцькій музичній шко-
лі № 1 імені Фридерика Шопена. На стіні
— багато грамот, а на столі — музичні
інструменти: зозуля, окарина, телінка,
пан-флейта. Юрій Євгенович по черзі бе-
режно бере їх у руки і грає. Розказує, що
його студенти на державному іспиті мають
продемонструвати володіння 5, буває і 6,
етнодуховими інструментами і поступають
далі:

— Та професура, що в Києві викладає,
мене знає. Коли мої з Луцька приходять,
вони вже впевнені, що це фантастично
підготовлені діти. Їх зразу розбирають
по оркестрах, ансамблях. То «граючи!» діти!
Кажуть: «О, приїхали фокшеєнята!» Цього
року знову двоє їдуть. Це гордість моя!

**«МУЗИКОЮ Я ДИХАВ З МАЛИХ
РОКІВ, БО ЗРОСТАВ СЕРЕД ПОЛОНИН
І ВІВЧАРІВ»**

Запитую про його власну дорогу до со-
пілки. Юрій Євгенович усміхається й зі-
знається, що мав план стати футболістом.
Займався у стрийській спортивній школі.
Але отримав травму і зосередився на муз-
иці, акою дихав з малих років, бо зростає
у Карпатських горах, де вівчарі з полонин
вечорами вигравали мелодії, розповідаю-
чи своїм родинам у долині, як їм ведеться.
Юрій Фокшей розказує, як розмовляти
мелодією:

Хлопці з Волині навчилися в свого викладача не тільки крутій гри, а й українськості.

— На той час багато хто там грав
на різних інструментах — на сопілці, те-
лінці, окарині. І це не професійні музикан-
ти — прості люди! Багато з них — вівчарі.
З травня до пізньої осені вони йшли на по-
лонину з худобою. Увечері після роботи
треба було чимось зайнятися, то кожен
робив якийсь інструмент. І так з родиною
спілкувалися...

Каже, що до музики його дуже прихо-
чував тато, який сам мав дуже гарний го-
лос, співав у заводському хорі. Тож Юрій
після музичної школи вступив у Дрого-

**«Професура в Києві мене
знає. Кажуть: «О, приїхали
фокшеєнята!»»**

бицьке музучилище. Цей період йому
пам'ятний батьковим вчинком і знайом-
ством з особливим викладачем:

— Петро Ванчук закінчив Львівську
консерваторію. Я був ним зачарований,
і саме він прищепив мені професійну лю-
бов до етнодухових інструментів! Тато ж
мріяв, щоб я грав на кларнеті і на сопілці.
І стратив великі гроші на кларнет. Хотів,
аби син мав не вживаний, а новий. Наша
тітонька з Франції вислала нам інструмент.
Він коштував десь 400 карбованців, при-
тому, що тато заробляв 120. Але оцей викла-
дач, Петро Ванчук, переборов, щоб я таки
грав на сопілці...

Згадує вчитель і свою маму, дуже пра-
цьовиту жінку, яка з волі обставин працю-
вала з 13 років! Хіба міг він будувати своє
життя абияк?

**«НАЙБІЛЬША ПРОФЕСІЙНА МРІЯ?
ЩОБ ІЗ КИЄВА ПОВЕРНУВСЯ
МІЙ УЧЕНЬ І ПРОДОВЖИВ СПРАВУ»**

Навчаючись у Рівненському інституті
культури, Юрій Фокшей здобув звання
лауреата республіканського конкурсу
гра на українських народних інструмен-
тах. Потім у нього буде ще дуже багато
нагород — визнання його таланту й пра-

**Юрія Фокшея називають ще й «сопілковим» лікарем. Це пов'язано з тим,
що професійна гра на духовому інструменті можлива тоді, коли музикант
правильно дихає. Знаний викладач розповідає, що навчає цій, здавалося б,
нехитрій справі не тільки учнів: «У людей є часто проблеми із серцем, бо вони
не вміють правильно дихати. Це і про ковід частково. Одна жінка казала, що не
могла навіть на третій поверх піднятися — задихалася. Я їй поради надувати
кульку — за тиждень їй стало легше».**